

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาความคิดเห็นของประชาชน ที่มีต่อการปฏิบัติงานของตำรวจสายตรวจ ในเขตเทศบาลตำบลสุวรรณภูมิ อำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด ครั้งนี้ผู้วิจัยจะได้ศึกษา แนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัย ตามลำดับ ดังนี้

1. แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความคิดเห็น
2. แนวคิดเกี่ยวกับภารกิจของตำรวจ
3. โครงสร้างการบริหารงาน และอำนาจหน้าที่ของสถานีตำรวจ
4. แนวคิดเกี่ยวกับนโยบายตำรวจภูธรจังหวัดร้อยเอ็ดในการป้องกัน

อาชญากรรม

5. แนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรมและการป้องกันอาชญากรรม
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 6.1 งานวิจัยภายในประเทศ
 - 6.2 งานวิจัยต่างประเทศ
7. กรอบแนวคิดในการวิจัย

แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความคิดเห็น

1. ความหมายของความคิดเห็น

ความหมายของความคิดเห็น (Opinion) ได้มีผู้ให้คำจำกัดความไว้หลายท่าน มีความสอดคล้องและคล้ายคลึงกัน ดังต่อไปนี้

กู๊ด (Good. 1973 : 339) ให้คำจำกัดความว่า ความคิดเห็น หมายถึง ความเชื่อ การตัดสินใจ ความรู้สึกประทับใจที่ไม่ได้มาจากการพิสูจน์หรือชั่งน้ำหนักความถูกต้องหรือไม่

เบสท์ (Best. 1977 : 169) กล่าวว่า ความคิดเห็นหมายถึง การแสดงออกในด้านความเชื่อและความรู้สึกของแต่ละบุคคล โดยการพูดที่นำไปสู่การคาดคะเน หรือการแปลผลในพฤติกรรมหรือเหตุการณ์

ไอแซก (Isaak, 1981 : 203) ให้ความหมายว่าความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกทางคำพูดหรือคำตอบที่บุคคลได้แสดงออกต่อสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง โดยเฉพาะจากคำถามที่ได้รับทุกๆ ไป ซึ่งปกติแล้วความคิดเห็นต่างจากเจตคติ คือ ความคิดเห็นจะเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะแต่เจตคติจะเป็นเรื่องทั่วไป ซึ่งมีความหมายกว้างกว่า

ปทานุกรมสังคมวิทยา (2532 : 246) ได้บัญญัติคำว่า ความคิดเห็น ซึ่งตรงกับคำว่า Opinion ในภาษาอังกฤษไว้ว่า หมายถึง

1. ข้อพิจารณาเห็นว่าเป็นจริงจากการใช้ปัญญาความคิดประกอบ ถึงแม้จะไม่ได้อาศัยหลักฐานพิสูจน์ยืนยันได้เสมอไปก็ตาม
2. ทศนะหรือประมาณการเกี่ยวกับเนื้อหาหรือประเด็นใดประเด็นหนึ่ง
3. คำแถลงที่ยอมรับนับถือกันว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญในหัวข้อปัญหาที่มีผู้นำมาขอปรึกษา คำว่าความคิดเห็นมีความหมายใกล้เคียงกับคำว่า เจตคติ ซึ่งมีคำอธิบายไว้ว่า แนวโน้มที่บุคคลได้รับมาหรือเรียนรู้มา และกลายเป็นแบบอย่างในการแสดงปฏิกิริยา สัมผัสสนุน หรือเป็นปฏิปักษ์ต่อบางสิ่งบางอย่างหรือต่อบุคคลบางคน

जारอง เงินดี (2534 : 2) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นว่า เป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดในลักษณะที่ไม่ลึกซึ้งเหมือนทัศนคติ ความคิดเห็นนั้นอาจกล่าวได้ว่าเป็นการแสดงออกของทัศนคติ ก็ได้ สังเกตและวัดได้จากคน แต่มีส่วนที่แตกต่างไปจากทัศนคตินั้นเข้าตัวอาจจะตระหนักหรือไม่ตระหนักก็ได้

บุญเรียง ขจรศิลป์ (2534 : 78) ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกทางวาจาของเจตคติการที่บุคคลกล่าวว่าเรามีความเชื่อ หรือความรู้สึกอย่างไรเป็นการแสดงความคิดเห็นของบุคคลดังนั้นการวัด ความคิดเห็นของบุคคลนั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

จากการให้ความหมายของความคิดเห็นของท่านทั้งหลาย ผู้วิจัยได้สรุปความหมายของความคิดเห็นกล่าวคือ ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกถึงความรู้สึก ทัศนคติ ความเชื่อ และค่านิยมของแต่ละบุคคลที่มีต่อบุคคล สิ่งของ เรื่องราว หรือสถานการณ์ต่างๆ ที่ประสบในสังคม โดยมีพื้นฐานมาจากภูมิหลังทางสังคม ความรู้ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อมต่างๆ ของบุคคลนั้นๆ โดยไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2537 : 8) ได้สรุปว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกโดยการพูดหรือเขียนเกี่ยวกับเจตคติ ความเชื่อหรือค่านิยมของบุคคล ความคิดเห็นไม่เหมือนกับ

เจตคติตรงที่ไม่จำเป็นที่จะต้องแสดงความรู้สึกอารมณ์ หรือแม้กระทั่งแสดงพฤติกรรมที่จะตอบสนองหรือไม่ตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นเพียงคำพูดพร้อมเหตุผลที่บุคคลคิดขึ้นมา และถ้ามีคนไม่เห็นด้วยบุคคลนั้นก็อาจเปลี่ยนคำพูดดังกล่าวได้ โดยได้เปรียบเทียบความหมายกับคำอื่นๆซึ่งมีความหมายใกล้เคียงกันได้ ดังนี้

ความเชื่อ (Belief) คือ ความรู้สึกความคิดที่บุคคลยอมรับในข้อเท็จจริง หรือข้อสรุปที่เป็นจริงเกี่ยวกับบุคคล สิ่งของ หรือสถานการณ์ต่างๆ

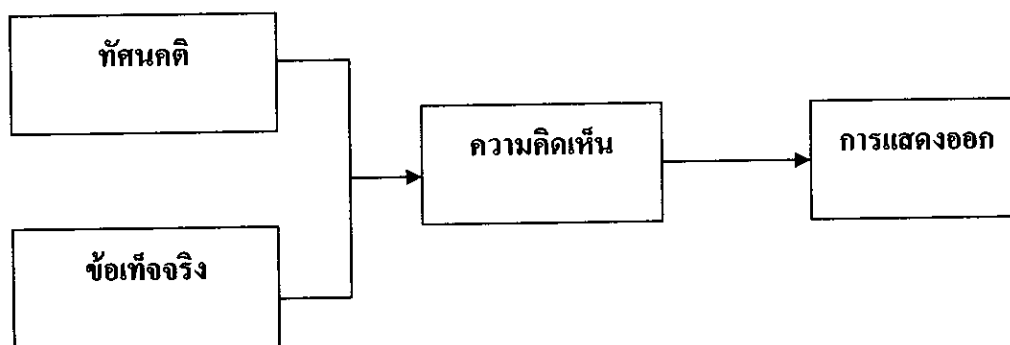
เจตคติ (Attitude) คือ ความรู้สึกของบุคคลที่ได้จากการเรียนรู้และประสบการณ์ แล้วแสดงสภาวะของร่างกาย และจิตใจในด้านความพร้อมที่จะตอบสนองต่อบุคคลหรือสิ่งต่างๆในลักษณะใดลักษณะหนึ่งใน 2 ลักษณะ กล่าวคือ แสดงความพร้อมที่จะเข้าไปหาเมื่อเกิดความรู้สึกชอบเรียกว่า เจตคติที่ดีหรือทางบวก หรือแสดงความพร้อมที่จะหลีกเลี่ยงเมื่อเกิดความรู้สึกไม่ชอบ เรียกว่าเจตคติที่ไม่ดีหรือทางลบ

ค่านิยม (Value) คือ ความรู้สึกความคิดของบุคคลที่ใช้เกณฑ์ของสังคม จริยธรรมหรือความคิดเห็นของคนส่วนใหญ่ในสังคมเป็นเกณฑ์ จึงมีการตัดสินว่าสิ่งใดดีหรือสิ่งใดไม่ดีในสังคม โดยมีความรู้สึกว่สิ่งที่ดีคือสิ่งที่คนในสังคมส่วนใหญ่เห็นว่าดี ดังนั้นถ้าไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงนั้นก็จะเป็นสิ่งไม่ดีหรือเป็นคนไม่ดีในสังคม

อคติ (Bias) คือ ความโน้มเอียงของบุคคลที่จะแสดงความคิดเห็นหรือปฏิบัติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ไม่ตรงกับความเป็นจริงหรือบิดเบือนไปจากความจริง

เชดีจ เอ็มวงส์ (2529 : 8) สรุปว่า ความคิดเห็น หมายถึง เป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดแสดงออกโดยสถานภาพความเชื่อ พื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อมเดิมของบุคคลนั้นๆ ซึ่งการแสดงความคิดเห็นของบุคคลนั้นบุคคลอื่นอาจไม่เห็นด้วยก็ได้

ความคิดเห็น (Kolesnik. 1970 : 320 ; อ่างในสินีนุช ครุฑาเมือง. 2543 : 12) เป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึกของบุคคล กลุ่ม ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยอาศัยพื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ สภาพแวดล้อม ระหว่างบุคคลกับเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องด้วย เพื่อเป็นเครื่องช่วยพิจารณา ประเมินค่าแล้วแสดงออกมา ไม่ว่าในทางยอมรับหรือปฏิเสธและความคิดเห็นยอมรับอิทธิพลมาจากทัศนคติของแต่ละบุคคลดังปรากฏตาม แผนภูมิภาพที่ 1

แผนภูมิที่ 1 ความคิดเห็นของแต่ละบุคคล

จากแนวความคิดเกี่ยวกับความหมายของความคิดเห็นดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยสรุปว่าความคิดเห็น หมายถึง เป็นการแสดงออกของบุคคลโดยการพูด การเขียน หรือปฏิบัติใดๆ ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มากระทบความรู้สึกภายใน ซึ่งความรู้สึกภายในอาจ ได้แก่ เจตคติ ความเชื่อ ค่านิยมและอคติ ที่มีในตัวบุคคลนั้นเพื่อให้บุคคลอื่นได้รับรู้

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าความคิดเห็น หมายถึง ความคิดเห็นของบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในลักษณะยอมรับหรือปฏิเสธ ขึ้นอยู่กับสถานภาพ ประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล ซึ่งตัวแปรเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการแสดงความคิดเห็น

2. ประเภทของความคิดเห็น

ประเภทของความคิดเห็น มีนักวิชาการได้แบ่งไว้ ดังนี้

เรมเมอร์ (Remmer. 1954 : 6 - 7) กล่าวว่าความคิดเห็นมี 2 ประการด้วยกัน คือ

2.1 ความคิดเห็นเชิงบวกสุด - เชิงลบสุด (Extreme opinion)

เป็นความคิดเห็นที่เกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ ซึ่งสามารถทราบทิศทางได้ ทิศทางบวกสุด ได้แก่ ความรักจนหลงทิศทางลบสุด ได้แก่ ความรังเกียจ ความคิดเห็นนี้รุนแรงเปลี่ยนแปลงยาก

2.2 ความคิดเห็นจากความรู้ความเข้าใจ (Cognitive contents) การมี

ความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งขึ้นอยู่กับความรู้ความเข้าใจที่มีต่อสิ่งนั้น เช่น ความรู้ความเข้าใจในทางที่ดี ชอบยอมรับ เห็นด้วย ความรู้ความเข้าใจในทางที่ไม่ดี ได้แก่ ไม่ชอบ ไม่ยอมรับ ไม่เห็นด้วย

2.3 จากความเห็นของนักวิชาการ สรุปได้ว่า ประเภทของความ คิดเห็นสามารถแบ่งได้เป็นสองประเภทใหญ่ๆ คือ 1) ความคิดเห็นที่เกิดจากการเรียนรู้ และ ประสบการณ์ 2) ความคิดเห็นที่เกิดจากความรู้ความเข้าใจ

3. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น

การแสดงความคิดเห็น เป็นเรื่องของแต่ละบุคคล ซึ่งความคิดเห็นของแต่ละคน ต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งแม้เป็นเรื่องเดียวกัน ไม่จำเป็นต้องเหมือนกันเสมอไปและอาจแตกต่างกัน ออกไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยพื้นฐานของแต่ละบุคคลที่ได้รับมาจนมีอิทธิพลต่อการแสดง ความ คิดเห็น ได้มีนักวิชาการเสนอปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น ดังนี้

3.1 ปัจจัยที่ทำให้เกิดความคิดเห็น ดังนี้ (Oskamp. 1977 : 119 - 133)

3.1.1 ปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย (Genetic and physiological factors) เป็นปัจจัยตัวแรกที่ไม่ค่อยจะได้พูดถึงมากนัก โดยมีการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้าน พันธุกรรมจะมีผลต่อระดับความก้าวร้าวของบุคคล ซึ่งจะมีผลต่อการศึกษา เจตคติ หรือ ความคิดเห็นของบุคคลนั้นๆ ได้ ปัจจัยด้านร่างกาย เช่น อายุ ความเจ็บป่วย และผลกระทบ จากการใช้ยาเสพติดจะมีผลต่อความคิดเห็นและเจตคติของบุคคล เช่น คนที่มีความคิด อนุรักษ์นิยมมักจะเป็นคนที่มีอายุมาก เป็นต้น

3.1.2 ประสบการณ์โดยตรงของบุคคล (Direct personal experience) คือ บุคคลได้รับความรู้สึก และความคิดต่างๆจากประสบการณ์โดยตรง เป็นการกระทำหรือพบ เห็นต่อสิ่งต่างๆ โดยตนเอง ทำให้เกิดเจตคติหรือความคิดเห็นจากประสบการณ์ที่ตนเองได้รับ เช่น เด็กทารกที่แม่ได้ป้อนน้ำส้มคั้นให้ทาน เขาจะมีความรู้สึกชอบ เนื่องจากน้ำส้มหวาน เย็น หอม ชื่นใจ ทำให้เขามีความรู้สึกค่อน้ำส้มที่ได้ทานเป็นครั้งแรกเป็นประสบการณ์ โดยตรง ที่เขาได้รับ

3.1.3 อิทธิพลจากครอบครัว (Parental influence) เป็นปัจจัยที่บุคคล เมื่อเป็นเด็กจะได้รับอิทธิพลจากการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่และครอบครัว ทั้งนี้เมื่อตอน เป็นเด็กเล็กๆ จะได้รับการอบรมสั่งสอน ทั้งในด้านความคิด การตอบสนองความต้องการ ทางด้านร่างกาย การให้รางวัลและการลงโทษ ซึ่งเด็กจะได้รับจากครอบครัว และจาก ประสบการณ์ที่ตนเองได้รับมา

3.1.4 เจตคติและความคิดเห็นของกลุ่ม (Group determinants of attitude) เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็นหรือเจตคติของแต่ละบุคคล เนื่องจากบุคคล จะต้องมีส่วนร่วมและอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม ดังนั้น ความคิดเห็นและเจตคติต่างๆ จะได้รับ

การถ่ายทอดและมีแรงกดดันจากกลุ่ม ไม่ว่าจะเพื่อนในโรงเรียน กลุ่มอ้างอิงต่างๆ ซึ่งทำให้เกิดความคล้อยตามเป็นไปตามกลุ่มได้

3.1.5 สื่อมวลชน (Mass media) เป็นสื่อต่างๆที่บุคคลได้รับสื่อเหล่านี้ ไม่ว่าจะหนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ วิทยุ โทรทัศน์ จะมีผลทำให้บุคคลมีความคิดเห็นมีความรู้สึกต่างๆ เป็นไปตามข้อมูลข่าวสารที่ได้รับจากสื่อ

3.2 ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความคิดเห็นว่า ขึ้นอยู่กับกลุ่มทางสังคมในหลายประการ คือ (จำเรียง ภาพจิตร. 2536 : 248 - 249)

3.2.1 ภูมิหลังทางสังคม หมายถึง กลุ่มคนที่มีภูมิหลังที่แตกต่างกัน โดยทั่วไปจะมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันไปด้วย เช่น ความคิดเห็นระหว่างผู้เยาว์กับผู้สูงอายุ ชาวเมืองกับชาวชนบท เป็นต้น

3.2.2 กลุ่มอ้างอิง หมายถึง การที่คนเราจะคบหาสมาคมกับใคร หรือ กระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ผู้ใด หรือการกระทำที่คำนึงถึงอะไรบางอย่างร่วมกันหรืออ้างอิงกันได้ เช่น ประกอบอาชีพเดียวกัน การเป็นสมาชิกกลุ่มหรือสมาคมเดียวกัน เป็นต้น สิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคลเหล่านั้นด้วย

3.3.3 กลุ่มกระตือรือร้น หรือกลุ่มเฉื่อยชา หมายถึง การกระทำใดที่ ก่อให้เกิดความกระตือรือร้นเป็นพิเศษอันจะก่อให้เกิดกลุ่มผลประโยชน์ขึ้นมาได้ ย่อมส่งผลต่อการจูงใจให้บุคคลที่เป็นสมาชิกเหล่านั้นมีความเห็นที่คล้อยตามได้ ไม่ว่าจะให้คล้อยตาม ในทางที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ตาม ในทางตรงกันข้ามกลุ่มเฉื่อยชาที่จะไม่มีอิทธิพลต่อสมาชิกมากนัก

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสรุปว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล คือ ปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็นของบุคคลโดยตรง เช่น เพศ การศึกษา อาชีพ และปัจจัยสภาพแวดล้อม คือ ปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็นของบุคคลโดยอ้อม เช่น สื่อมวลชน กลุ่มที่เกี่ยวข้อง และครอบครัว

3.3 การที่บุคคลจะมีทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งจะต้องมีองค์ประกอบขั้นตอน ซึ่งองค์ประกอบของทัศนคติจะมีอยู่ 3 ประการ คือ (ถวิล ชาราโกชน์ (2532 : 1 - 2)

3.3.1 องค์ประกอบทางด้านความรู้ (Cognitive component) คือ การที่บุคคลจะมีทัศนคติต่อสิ่งใดนั้นจำเป็นจะต้องมีความรู้ในสิ่งนั้นเสียก่อน เพื่อจะได้รู้ว่าสิ่งนั้นมีประโยชน์หรือโทษเพียงใด องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective component) คือ เมื่อบุคคลมีความรู้ในสิ่งใดและความรู้นั้นมีมากพอที่จะรู้ว่าสิ่งใดมีประโยชน์ บุคคลก็จะเกิดความรู้สึกชอบหรือการตอบสนองต่อสิ่งนั้น

3.3.2 องค์ประกอบทางด้านพฤติกรรม (Behavioral component) คือ เมื่อบุคคลมีความรู้ในสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้วจะเกิดความชอบหรือไม่ชอบ และพร้อมจะกระทำอย่างไรอย่างหนึ่งต่อสิ่งนั้น

3.4 จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบด้านพฤติกรรมเป็นผลมาจากองค์ประกอบด้านความรู้หรือความคิดเห็นและด้านความรู้สึก ความขัดแย้งระหว่างความคิดจะมีผลต่อพฤติกรรมหรือการกระทำของบุคคล ภาวะของความขัดแย้งระหว่างความคิด ความเข้าใจ เกิดขึ้นเมื่อ

3.4.1 บุคคลรับรู้เหตุการณ์หรือข้อมูลใหม่ซึ่งขัดแย้งกับความรู้สึกของตนเอง ได้แก่ ความเชื่อมั่น ความคิดเห็นและเจตคติ

3.4.2 บุคคลได้พบเหตุการณ์หรือรับรู้ข้อมูลที่ไม่คาดคิดมาก่อน

3.4.3 การไม่เห็นพ้องกับบุคคลอื่นๆ ในสังคม

3.4.4 การบังคับให้ยอมตาม ทำให้บุคคลเกิดความขัดแย้งระหว่างความคิดกับการกระทำ

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ความคิดเห็นของบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในลักษณะยอมรับหรือปฏิเสธ ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล ซึ่งตัวแปรเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการแสดงความคิดเห็น

4. การวัดความคิดเห็น

การวัดความคิดเห็น ได้มีนักวิชาการเสนอวิธีการวัด ดังนี้

4.1 การวัดความคิดเห็นโดยทั่วๆ ไปว่าจะต้องมีองค์ประกอบ 3 อย่าง คือ บุคคลที่จะถูกวัดสิ่งเร้าและมีการตอบสนองซึ่งจะออกมาในระดับสูงต่ำมากน้อย วิธีการวัดความคิดเห็นนั้น โดยมากจะใช้ตอบแบบสอบถามและการสัมภาษณ์โดยให้ผู้ที่จะตอบคำถามเลือกตอบแบบสอบถามและผู้ถูกวัดจะเลือกตอบความคิดเห็นของคนในเวลานั้น การใช้แบบสอบถามสำหรับวัดความคิดเห็นนั้นใช้การวัดแบบลิเคิร์ต โดยเริ่มด้วยการรวบรวมหรือการเรียบเรียงข้อความที่เกี่ยวกับความคิดเห็นจะต้องระบุให้ผู้ตอบว่าเห็นด้วยหรือไม่ กับข้อความที่กำหนดให้ ซึ่งข้อความแต่ละข้อความจะมีความคิดเห็นให้เลือกตอบเป็น 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ส่วนการให้คะแนนขึ้นอยู่กับข้อความว่าเป็นไปในทางเดียวกัน(เชิงนิยมหรือไม่นิยม) เป็นข้อความเชิงบวก (Positive) หรือข้อความเชิงลบ (Negative) (Best. 1977 : 171)

4.2 เราสามารถวัดความคิดเห็น ได้โดย (Hurlock. 1968 : 175)

4.2.1 ใช้การสังเกต โดยการสังเกตจากพฤติกรรมที่แสดงออกมาในด้านต่างๆ

4.2.2 ใช้การสัมภาษณ์ โดยถามคำถามว่าชอบอะไร ไม่ชอบอะไร สนใจเรื่องอะไร

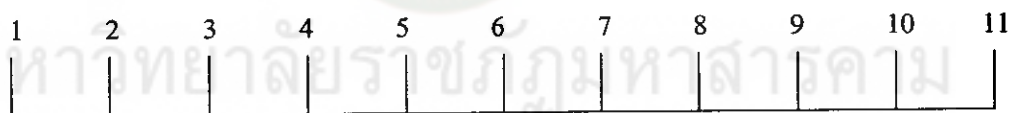
4.2.3 ใช้การสนทนา โดยการศึกษาเรื่องที่ชอบสนทนา การสนทนาจะเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความสนใจของคนเหล่านั้น

4.2.4 ศึกษาจากข้อเขียนจากสมุดบันทึกประจำวัน จดหมาย ว่าเกี่ยวกับเรื่องอะไร ข้อเขียนจะเป็นการสะท้อนถึงความสนใจได้เป็นอย่างดี เช่นเดียวกับการสนทนา

4.2.5 โดยการสอบถามถึงความปรารถนา

4.3 การวัดความคิดเห็น เป็นการแสดงออกของบุคคลโดยการพูด การเขียน หรือปฏิบัติใดๆ คอสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มากกระทบความรู้สึกภายใน ซึ่งความรู้สึกภายใน ได้แก่ ความเชื่อ ค่านิยมและอคติ ที่มีในตัวบุคคลนั้นเพื่อให้บุคคลอื่นได้รับรู้ ดังนั้นการวัดความคิดเห็นจึงสามารถวัดโดยการประมาณความรู้สึก ซึ่งมีนักจิตวิทยาสังคมได้พยายามสร้างเครื่องมือขึ้นมาวัด เป็นมาตราส่วนประมาณค่าความรู้สึกหลายท่านได้รวบรวมไว้โดยเป็นที่ยอมรับ และนิยมใช้กันมาก 5 สเกล ดังต่อไปนี้ (กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ, 2537 : 10 - 13)

4.3.1 สเกลของเทอร์สโตน (The Thurstone scale) ซึ่งสร้างโดย หลุยส์เทอร์สโตน มีทั้งหมด 11 ระดับความรู้สึก ดังแผนภูมิที่ 2

เจตคติทางบวก เป็นกลาง เจตคติทางลบ

แผนภูมิที่ 2 ระดับความรู้สึก 11 ระดับ ของเทอร์สโตน

อธิบายได้ว่า ระดับความรู้สึกแบ่งได้เป็น 11 ระดับ โดยที่ระดับที่ 1-5 เป็นเจตคติทางบวก เช่น ความรู้สึกเห็นใจ พอใจ ชอบ โดยมีระดับต่ำสุดคือ 1 ไปเรื่อยๆ จนถึงระดับสูงสุดคือ 5 สำหรับระดับ 6 เป็นความรู้สึกกลางๆ ระดับที่ 7-11 เป็นเจตคติทางลบ เช่น ความรู้สึกไม่เห็นด้วย ไม่พอใจ ไม่ชอบ

ในการสร้างสเกลของเทอร์สโตน มีหลักการสร้าง 5 ประการ คือ

- 1) ข้อความต้องสั้นกะทัดรัด ได้ใจความครบถ้วน
- 2) ต้องเป็นข้อความที่ยอมรับหรือปฏิเสธได้
- 3) ข้อความต้องมีเนื้อหาตรงกับเรื่องที่จะต้องวัด

- 4) ข้อความต้องไม่คลุมเครือหรือกำกวม
- 5) ข้อความต้องเป็นความคิดเห็นที่เป็นไปได้จริงๆ เกี่ยวกับเรื่อง

ที่ต้องการวัด

4.3.2 สเกลของเร็นซีส ลิเคิร์ต (Rensis Likert) เป็นมาตราส่วนประมาณค่าที่มีชื่อเสียง เริ่มสร้างและนำมาใช้ในโดยลิเคิร์ต ซึ่งให้ชื่อมาตรวัดตัวแปรทางจิตวิทยา โดยทั้งหมดมี 5 ระดับความรู้สึก ดังแผนภูมิที่ 3

แผนภูมิที่ 3 ระดับความรู้สึก 5 ระดับ ของเร็นซีส ลิเคิร์ต

จากสเกลของลิเคิร์ต จะเห็นว่าปลายทั้งสองข้างมีระดับสูงสุด แล้วลดหลั่นลงมาสู่ด้านในจนถึงตรงกลาง ซึ่งง่ายต่อการประมาณความรู้สึกและง่ายต่อการแปลความหมายจากสเกล จึงเป็นที่นิยมใช้กันมากในปัจจุบัน ลิเคิร์ต ใช้วิธีจัดช่องให้มีความรู้สึกเท่าๆ กัน ใช้วัดความพึงพอใจ และการตัดสินใจของคนต่อวัตถุ ตามความรู้สึกพึงพอใจ

4.3.3 สเกลของโบการ์ดัส (Bogardus scale) สเกลนี้สร้างขึ้นโดย อีโมรี โบการ์ดัส ซึ่งเป็นสเกลที่วัดเจตคติทางด้านสังคม เรียกว่า Social distance scale โดยการสร้างข้อคำถามขึ้นมา 7 ข้อ แล้วให้ผู้ตอบ ตอบแบบสอบถามเลือกเครื่องหมายที่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงเพียงข้อใดข้อหนึ่ง หรือมากกว่าหนึ่งข้อขึ้นไป เช่น การวัดเจตคติของคนผิวขาวที่มีต่อคนผิวดำ เกี่ยวกับระดับความต้องการของบุคคลกับความสัมพันธ์ของกลุ่ม ได้แก่ ในความรู้สึกครั้งแรกที่ฉันเต็มใจจะรับคนผิวดำเข้าเป็นสมาชิกในกลุ่ม คือ

- 1) โดยการแต่งงาน
- 2) เพราะคนผิวดำเป็นเพื่อนของสมาชิกในกลุ่ม
- 3) เป็นเพื่อนร่วมงานหรือเป็นเพื่อนบ้าน
- 4) เป็นลูกจ้าง
- 5) เป็นประชาชนชาวอเมริกันด้วยกัน
- 6) เป็นแขกผู้มาเยือน
- 7) จะไม่ยอมรับให้เข้าประเทศหรือเนรเทศออกนอกประเทศ

4.3.4 สเกลของออสกู๊ด ซูไซ และแทนเนนบวม (Osgood, Suci and Tannenbaum) สเกลที่ใช้ความหมายของคำที่แตกต่างกัน เป็นสเกลที่ใช้คำหรือวลีที่มีความหมายตรงกันข้ามเป็นคู่ๆ มีสเกลประมาณความรู้สึก 7 ระดับ ในแต่ละคำหรือวลีนั้น แบ่งการวัดเจตคติ เป็น 3 ด้าน คือ

- 1) สเกลการประเมินผล (Evaluative scale) เป็นการวัดด้านการประเมินผลความรู้สึก เช่น ดี - เลว
ชม - หวาน
- 2) สเกลที่แสดงถึงพลัง (Potency scale) เป็นการวัดความแข็งแรง เช่น
แข็ง - อ่อน
หนัก - เบา
- 3) สเกลที่แสดงถึงการแสดงออกหรือการเคลื่อนไหว (Activity scale) เป็นการแสดงการเคลื่อนไหวโดยใช้คำคุณศัพท์อธิบาย เช่น
ช้า - เร็ว
เฉื่อยชา - กระตือรือร้น

ตัวอย่างแบบสอบถามที่ใช้สเกลซึ่งใช้ความหมายของคำที่แตกต่างกัน เช่น
กรุณาทำวงกลมล้อมรอบตัวเลขในแต่ละคู่คำทุกบรรทัดตามความรู้สึกที่แท้จริงของท่านต่อ
ชาว เปรอร์โตริกันที่อยู่ในสหรัฐอเมริกา

สเกลการประเมินผล

ดี	7	6	5	4	3	2	1	เลว
สวย	7	6	5	4	3	2	1	น่าเกลียด

สเกลที่แสดงถึงพลัง

ใหญ่	7	6	5	4	3	2	1	เล็ก
หนัก	7	6	5	4	3	2	1	เบา

สเกลที่แสดงถึงการเคลื่อนไหว

เร็ว	7	6	5	4	3	2	1	ช้า
คล่องแคล่ว	7	6	5	4	3	2	1	งุ่มง่าม

4.3.5 สเกลอื่นๆ นอกจากสเกลที่ได้รับความนิยม 4 สเกลใหญ่ๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว ยังมีอีก 2 สเกลที่มีการนำมาใช้ ดังนี้

- 1) สเกลที่ใช้คำถามในการทำงานยอมรับหรือปฏิเสธ (Item to accept or reject) สเกลนี้สร้างขึ้นโดย อัลลัฟพอร์ตและฮาร์ดแมน (Allport and Hardman) สเกลจะเป็น

ข้อความที่มีเพียงแนวคิดเดียว คือให้ผู้แสดงเจตคติตอบรับหรือปฏิเสธเท่านั้น เช่น

เห็นด้วย - ไม่เห็นด้วย

ใช่ - ไม่ใช่

ถูก - ผิด

2) สเกลที่ใช้คำถามแบบปลายเปิด (Open - Ended scale) สเกลนี้เริ่มใช้ครั้งแรกโดย แคมเบลล์และชูแมน (Campbell and Schuman) ในปี ค.ศ. 1986 สเกลนี้เป็นรูปที่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบคำถามเกี่ยวกับเจตคติได้แสดงความรู้สึกของเขาเองอย่างแท้จริงตามธรรมชาติ โดยที่ผู้ถามหรือผู้วิจัยไม่มีโอกาสเข้าไปมีส่วนร่วมใส่ความคิดเห็นลงไปเป็นการแสดงเจตคติแบบฟรีหรือแบบอิสระ และผู้ถามหรือผู้วิจัยก็ไม่สามารถคาดการณ์ล่วงหน้าได้แต่อย่างใด

สรุปได้ว่า การวัดความคิดเห็นที่นิยมใช้เพื่อการวิจัย ได้แก่ การสอบถาม และการสัมภาษณ์ โดยคะแนนที่ได้จะแสดงจำนวนร้อยละของคำตอบในแต่ละข้อ ทำให้สามารถทราบได้ว่ามีความคิดเห็นต่อเรื่องนั้นอย่างไร ส่วนวิธีการวัดความคิดเห็นโดยทั่วไปอาจใช้รูปแบบการสนทนา ผู้ทำการวัดจะต้องไม่แสดงออกว่ากำลังจับผิดความคิดเห็นของผู้ทำการวัดมากจนเกินไป เพราะจะทำให้ผู้ถูกวัดเกิดความรู้สึกว่ากำลังถูกจับผิด ควรใช้วิธีอัดเทปเป็นเครื่องมือช่วยส่วนวิธีการศึกษาจากข้อเขียน หรือสมุดบันทึกประจำวัน ผู้ทำการวัดต้องได้รับอนุญาตจากผู้ถูกวัดก่อน เพราะบางครั้งเป็นเรื่องที่ต้องปกปิด

แนวคิดเกี่ยวกับภารกิจตำรวจ

1. ความหมายของตำรวจ

พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2547 (2547 : 2-3) มาตรา 4 ให้ความหมายของ “ข้าราชการตำรวจ” หมายความว่า บุคคลซึ่งได้รับการบรรจุและแต่งตั้งตามพระราชบัญญัตินี้ โดยได้รับเงินเดือนจากงบประมาณหมวดเงินเดือนในสำนักงานตำรวจแห่งชาติและให้หมายความรวมถึงข้าราชการในสำนักงานตำรวจแห่งชาติซึ่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติแต่งตั้งหรือสั่งให้ปฏิบัติหน้าที่ราชการตำรวจ โดยได้รับเงินเดือนจากส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐด้วย

บทบาท อำนาจหน้าที่ของตำรวจ

มาตรา 6 สำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นส่วนราชการมีฐานะเป็นนิติบุคคล อยู่ในบังคับบัญชาของนายกรัฐมนตรี และมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

1. รักษาความปลอดภัยสำหรับองค์พระมหากษัตริย์ พระราชินี พระรัชทายาท ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ พระบรมวงศานุวงศ์ ผู้แทนพระองค์ และพระราชอาคันตุกะ
2. ดูแลควบคุมและกำกับการปฏิบัติงานของข้าราชการตำรวจซึ่งปฏิบัติ การตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
3. ป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดทางอาญา
4. รักษาความสงบเรียบร้อย ความปลอดภัยของประชาชนและความมั่นคง ของราชอาณาจักร
5. ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของข้าราชการ ตำรวจหรือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ
6. ช่วยเหลือการพัฒนาประเทศตามที่นายกรัฐมนตรีมอบหมาย
7. ปฏิบัติการอื่นใดเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้การปฏิบัติการตามอำนาจ หน้าที่ตามข้อ 1, 2, 3, 4 หรือ 5 เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

การจัดระเบียบราชการในสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

มาตรา 10 สำนักงานตำรวจแห่งชาติแบ่งส่วนราชการดังต่อไปนี้

1. สำนักงานผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ
2. กองบัญชาการ

การแบ่งส่วนราชการตาม (1) เป็นกองบัญชาการหรือการจัดตั้งกอง บัญชาการตาม (2) ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกาและการแบ่งส่วนราชการเป็นกองบังคับการหรือ ส่วนราชการอย่างอื่นให้ออกเป็นกฎกระทรวงและให้กำหนดอำนาจหน้าที่ไว้ในพระราชกฤษฎีกา หรือกฎกระทรวงนั้น แล้วแต่กรณี

มาตรา 11 สำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติเป็นหัวหน้า ส่วนราชการ มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

1. รับผิดชอบควบคุมราชการประจำปีในสำนักงานตำรวจแห่งชาติ กำหนด แนวทางและแผนการปฏิบัติราชการของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และกำกับความสำคัญของ แผนการปฏิบัติราชการประจำปี ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติให้เป็นไปตามนโยบาย และ แนวทางการปฏิบัติราชการที่นายกรัฐมนตรี และ ก.ต.ช. กำหนดรวมทั้งกำกับ เร่งรัด ติดตาม และประเมินผลการปฏิบัติราชการของส่วนราชการในสำนักงานตำรวจแห่งชาติ
2. เป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการตำรวจในสำนักงานตำรวจแห่งชาติรองจาก นายกรัฐมนตรี

3. เป็นผู้รับผิดชอบในการปฏิบัติราชการของสำนักงานผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

4. วางระเบียบหรือทำคำสั่งเฉพาะเรื่องไว้ให้ข้าราชการตำรวจ หรือพนักงานสอบสวนปฏิบัติการใช้อำนาจหรือการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาหรือกฎหมายอื่น

มาตรา 25 ชั้นข้าราชการตำรวจมีดังนี้

1. ชั้นสัญญาบัตร ได้แก่ ผู้มียศตั้งแต่ร้อยตำรวจตรีขึ้นไป
2. ชั้นประทวน ได้แก่ ผู้มียศสิบตำรวจตรี สิบตำรวจโท สิบตำรวจเอก

จำสิบตำรวจ คาบตำรวจ

3. ชั้นพลตำรวจ ได้แก่ พลตำรวจสำรอง

พลตำรวจสำรอง คือ ผู้ที่ได้รับการบรรจุเป็นข้าราชการตำรวจ โดยได้รับการคัดเลือกหรือสอบแข่งขันเข้ารับการศึกษาอบรม ในสถานศึกษาของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ภารกิจของตำรวจเป็นงานที่เป็นกลไกการควบคุมทางสังคม (Social control) อย่างหนึ่งที่ทำให้ดำรงอยู่ของสังคมมีความสงบสุข ปลอดภัย ตรงตามความหมายที่ว่า “ผู้พิทักษ์ สันติราษฎร์” การดำเนินงาน และการปฏิบัติงานของตำรวจค่อนข้างเป็นงานการควบคุมให้เป็นไปตามบรรทัดฐานของสังคม (Social norm) งานของตำรวจจึงมีขอบเขตที่กว้างขวาง

2. อำนาจหน้าที่ของตำรวจ

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เป็นหน่วยงานหลักที่สำคัญของประเทศมีบทบาทในการบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้แก่ประชาชนตลอด 24 ชั่วโมง การปฏิบัติงานการป้องกันอาชญากรรมและการบริการต้องเป็นไปอย่างถูกต้องชัดเจน โปร่งใส รวดเร็ว ฉับไว ให้ประชาชนสามารถตรวจสอบการปฏิบัติงานได้ ภารกิจหลักของตำรวจเป็นงานที่เป็นกลไกในการควบคุมสังคม และคามระเบียบของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของตำรวจไว้ว่า ตำรวจมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายที่ได้บัญญัติไว้

2.1 เจ้าหน้าที่ตำรวจมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

2.1.1 ตำรวจในฐานะเป็นผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ มีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชนภายในราชอาณาจักร

2.1.2 ตำรวจในฐานะเป็นผู้รักษากฎหมาย มีหน้าที่ป้องกันมิให้มีผู้ละเมิดกฎหมายมหาชนและถ้ามีผู้ใดละเมิดก็มีอำนาจหน้าที่สืบสวนสอบสวน ตรวจค้น จับกุมและปราบปรามนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามสมควรแก่ความผิดนั้น

2.1.3 ตำรวจในฐานะข้าราชการพลเรือน จะต้องปฏิบัติราชการและปฏิบัติหน้าที่ทั่วๆ ไป ดูแลรักษาข้าราชการพลเรือนทุกประการ และต้องรักษาไว้ซึ่งความสามัคคีช่วยเหลือซึ่งกันและกันในระหว่างข้าราชการทหาร ตำรวจและพลเรือน

2.1.4 ตำรวจในฐานะเป็นพนักงานฝ่ายปกครอง มีหน้าที่บำบัดทุกข์บำรุงสุขให้แก่ประชาชน

2.1.5 ตำรวจเมื่ออยู่ในฐานะตำรวจสนาม มีหน้าที่ป้องกันและต่อสู้ข้าศึกทั้งในเขตที่ทำการและนอกเขตตามระเบียบที่ทางราชการมอบหมายและกำหนดเป็นครั้งคราว (สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. 2541 : 2)

งานของตำรวจที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดก็เพื่อให้สังคมและชุมชนบรรลุเป้าหมายสูงสุด คือ ความสงบของสังคมและชุมชน นั่นก็หมายความว่าตำรวจต้องมีประสิทธิภาพสูงสุดในการป้องกันและรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินแก่ประชาชน

บัณฑิต สิงห์ศิลาภรณ์ (2536 : 14 - 15) ได้กล่าวเกี่ยวกับภารกิจของตำรวจว่า ภารกิจของตำรวจเป็นกลไกควบคุมสังคม (Social Control) อย่างหนึ่งที่ได้ให้การดำรงอยู่ของสังคมมีความสงบสุข ปลอดภัย ตามความหมายที่ว่า “ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์” การดำเนินงานและการปฏิบัติงานของตำรวจค่อนข้างเป็นงานที่ต้องควบคุมให้เป็นไปตามบรรทัดฐานของสังคม งานตำรวจจึงมีขอบเขตที่กว้างขวาง

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ได้ให้ความหมายของตำรวจ คือ เจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายให้อำนาจหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน รวมอยู่ในคำจำกัดความว่า “พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ”

2.2 หน้าที่ของตำรวจโดยทั่วไปในประเทศนั้น ได้ถูกกำหนดขึ้นตั้งแต่เริ่มมีกิจการตำรวจและเปลี่ยนแปลงเรื่อยมาตามกาลเวลา ตามยุคสมัย และมีการพัฒนาการใช้อำนาจที่เป็นลำดับจนกระทั่งในปัจจุบันหน้าที่ของตำรวจพอสรุปได้ 8 ประการ คือ

2.2.1 การป้องกันอาชญากรรม

2.2.2 การปราบปรามอาชญากรรม

2.2.3 การสืบสวนจับกุมฟ้องร้องผู้กระทำผิด

2.2.4 การค้นหาทรัพย์สินสูญหาย

2.2.5 การรักษาระเบียบวินัยข้อบังคับต่างๆที่ไม่เกี่ยวกับอาชญากรรม

2.2.6 การจัดสรรบริการแก่ประชาชน

2.2.7 การคุ้มครองสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล

2.2.8 การปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ

ปรัชชัย เปี่ยมสมบูรณ์ (2536 : 15) ได้กล่าวถึงภารกิจของตำรวจไทยว่า หน้าที่โดยทั่วๆ ไป คือ

1. การรักษาความสงบเรียบร้อยทั้งภายนอกและภายใน เพื่อประโยชน์สุขแก่ประชาชน

2. รักษากฎหมายที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดทางอาญา

3. บำบัดทุกข์บำรุงสุขแก่ประชาชน

4. ดูแลรักษาผลประโยชน์ของสาธารณชน

2.3 ภารกิจของตำรวจดังกล่าว เป้าประสงค์ที่กำหนดไว้ครอบคลุมกว้างขวางเกินไปที่ทำให้ตำรวจมีบทบาทหลายฐานะ ได้แก่

2.3.1 ในฐานะผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ มีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน

2.3.2 ในฐานะผู้รักษากฎหมาย มีหน้าที่ป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม

2.3.3 ในฐานะที่เป็นข้าราชการพลเรือนและกึ่งทหาร ต้องปฏิบัติราชการตามที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด และรักษาความสัมพันธ์ระหว่างทหารและพลเรือน

2.3.4 ในฐานะพนักงานฝ่ายปกครอง มีหน้าที่บำบัดทุกข์บำรุงสุขแก่ประชาชน

2.3.5 ในฐานะตำรวจสนาม มีหน้าที่ป้องกันและต่อสู้ข้าศึกศัตรูจากภายนอกประเทศในลักษณะรุกราน โดยจับพยานและการก่อการร้ายในรูปแบบต่างๆ

นอกเหนือจากความขัดแย้งของบทบาทต่างๆ เหล่านี้แล้ว ภารกิจตำรวจต้องรับบทบาทดังกล่าว ก่อให้เกิดปัญหาอื่นๆ ติดตามอีกมาก ซึ่งปัญหาหนึ่งที่น่าสนใจยิ่ง ได้แก่ การขยายขอบเขตความรับผิดชอบ ตลอดจนเพิ่มอำนาจหน้าที่แก่ประชาชน กล่าวคือ ถ้าปล่อยให้องค์กรตำรวจโดยปราศจากเป้าประสงค์และวัตถุประสงค์ที่แน่ชัดและเฉพาะเจาะจงนานเพียงใด องค์กรตำรวจก็จะประสบอุปสรรคต่างๆ ในการบริหารและการปฏิบัติงาน พอๆ มากขึ้นเพียงนั้น ผลที่ตามมาก็ไม่เพียงแต่เป็นอุปสรรคต่อการวางแผน การดำเนินงาน การควบคุมบังคับบัญชาและประเมินผลการปฏิบัติงาน แต่ยังเชื่อมโยงถึงการกำหนดคุณสมบัติเพื่อคัดเลือกบุคลากรและการจัดหลักสูตรฝึกอบรมอีกครั้งด้วย ดังนั้นเป้าประสงค์และวัตถุประสงค์ขององค์กรตำรวจจึงเปรียบเสมือนหลักชัยขององค์กรที่มองข้ามไปเสียมิได้

2.4 กำหนดการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจสายตรวจ ไว้ดังนี้

2.4.1 การรักษาความสงบเรียบร้อยภายใน

การรักษาความสงบเรียบร้อย เป็นยอดแห่งความสุข และความสุขนั้นเป็นที่ปรารถนาของทุกคน ดังนั้นจำเป็นต้องรักษาความสงบเรียบร้อยไว้ เพื่อความสุขตามปรารถนา การปราบปรามโจรผู้ร้ายก็ดี การตรวจตราป้องกันไม่ให้มีเหตุการณ์โจรผู้ร้ายเกิดขึ้นก็ดี การจับกุมขังผู้กระทำผิดให้ได้ ตัวมาสอบสวนลงโทษสมควรแก่ความผิดอันเป็นการป้องกันอาชญากรรม อันเป็นการป้องกันอาชญากรรมอย่างหนึ่งก็ดี การต่อสู้เข้าศึกจากภายนอกที่จะมาข่มขู่หรือไปโดยของประเทศ จนกว่าทหารจะมากำหนดหรือช่วยทหารรบกับข้าศึกก็ดี หรือช่วยรักษาเขตพื้นที่ ซึ่งทหารกระทำการยึดไว้แล้วก็ดี เหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของการกระทำเพื่อรักษาความสงบ ซึ่งตำรวจมีหน้าที่ต้องปฏิบัติทั้งสิ้นเฉพาะตำรวจสายตรวจแล้วย่อมเป็นหน้าที่โดยตรง ได้แก่

- 1) การป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม
- 2) การป้องกันการโจรกรรมทรัพย์สิน การปล้น การชิงทรัพย์
- 3) การปราบปรามและกวาดล้างอาวุธปืนผิดกฎหมาย อาวุธสงคราม วัตถุระเบิด และอาวุธร้ายแรงทุกประเภท
- 4) การลดอิทธิพลของบุคคล กลุ่มบุคคล หรือนิติบุคคลที่มีพฤติกรรมกระทำผิดกฎหมาย

2.4.2 การรักษากฎหมายเกี่ยวกับการกระทำผิดทางอาญา

การรักษากฎหมายเกี่ยวกับการกระทำผิดทางอาญา กฎหมายที่ออกประกาศใช้เพื่อควบคุมความประพฤติของชุมชนซึ่งรวมกันอยู่ภายใต้ประเทศนั้น เมื่อออกประกาศใช้แล้วจำเป็นต้องมีผู้รักษาคอยป้องกันมิให้ผู้ใดละเมิดหากผู้ใดละเมิดจะต้องให้เจ้าหน้าที่จัดการแก่ผู้นั้นให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตำรวจนั้นมีหน้าที่ทำการป้องกันมิให้มีการละเมิดกฎหมายขึ้นและมีหน้าที่จัดการดำเนินการแก่ผู้ที่ละเมิดกฎหมายนั้น ได้แก่

- 1) การป้องกันและปราบปรามยาเสพติดให้โทษ
- 2) การปราบปรามแหล่งอบายมุขต่างๆ
- 3) การปราบปรามการข่มขู่ รั้งแกล หลอกหลวงประชาชน
- 4) การปราบปรามเกี่ยวกับคนต่างด้าว

2.4.3 การบำบัดทุกข์บำรุงสุขแก่ประชาชน

การบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้แก่ประชาชน ตำรวจนั้นถือว่าเป็นมิตรที่ดี

ของประชาชน จำเป็นต้องคอยดูแลเอาใจใส่ ช่วยเหลือเกื้อกูลบำบัดทุกข์บำรุงสุขของมิตร เป็นอย่างดี ฉะนั้นตำรวจที่ดีต้องมีคุณธรรมสูง มีเมตตากรุณาต่อประชาชน เอาใจใส่ให้ความช่วยเหลือให้ความปลอดภัยแก่ประชาชนโดยไม่เลือกชาติ ชั้นวรรณะ ตามสมควรแก่กรณี ในกิจกรรมที่พอจะช่วยเหลือได้ และไม่กระทำผิดต่อหน้าที่ ได้แก่

- 1) การระงับเหตุและแก้ไขปัญหาดังกล่าว
- 2) การปราบปรามการกักตุนสินค้า และค้ากำไรเกินควร
- 3) การจับ และการควบคุมการจราจร
- 4) งานอารักขา และความมั่นคง

2.4.4 การดูแลรักษาผลประโยชน์ของสาธารณะ

การดูแลรักษาผลประโยชน์ของสาธารณะ เช่น สายโทรเลข โทรศัพท์ ไฟฟ้า โบราณสถาน โบราณวัตถุ และทรัพย์สินซึ่งซ่อนไว้ในแผ่นดิน เป็นต้น ทรัพย์สินเหล่านี้หากไม่มีผู้ดูแลรักษาโดยเฉพาะก็ให้เป็นหน้าที่ของตำรวจที่จะช่วยกันดูแลรักษาให้ สาธารณะสมบัตินั้นอยู่ในสภาพเรียบร้อย เพื่อประโยชน์ส่วนรวมเป็นเวลายาวนาน ได้แก่

- 1) การดูแลรักษาโบราณสถาน และโบราณวัตถุ
- 2) การดูแลรักษาสวนสาธารณะที่พักผ่อนหย่อนใจ
- 3) การดูแลรักษาสาธารณูปโภคต่างๆ

โครงสร้างการบริหารงานและอำนาจหน้าที่ของสถานีตำรวจ

ปัจจุบันนี้ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2549 ก : 18-20) ได้ยึดถือการจัดโครงสร้าง อำนาจหน้าที่และกรอบอัตรากำลังของสถานีตำรวจ ให้สอดคล้องกับคำสั่งสำนักงานตำรวจ แห่งชาติ เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติโดยมอบหมายงานทั้ง 5 งาน ให้ข้าราชการตำรวจในสถานี รับผิดชอบ ดังนี้

1. งานอำนวยการ

ทำหน้าที่เป็นกลไกของหัวหน้าสถานีในการอำนวยการบริหารปัจจัยการบริหาร ทั้งหลายและจัดการภารกิจของสถานีตำรวจให้บรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ งานรวบรวมสถิติข้อมูลข่าวสารจากทุกสายงานในสถานี แล้วนำมาทำการวิเคราะห์หาสาเหตุของปัญหาเพื่อเสนอ หัวหน้าสถานีพิจารณาสั่งการให้ฝ่ายต่างๆนำไปทำการวางแผนและหาทางแก้ไขปรับปรุงให้ตรงกับปัญหาที่แท้จริง ตลอดจนกำกับดูแล และประสาน การปฏิบัติงานของทุกฝ่าย ให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุเป้าหมายที่กำหนด

2. งานสอบสวน

เป้าหมายที่สำคัญของงานสอบสวน คือ การอำนวยความสะดวกในคดีอาญาให้กับประชาชนที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับทุกฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายผู้เสียหาย หรือฝ่ายผู้ต้องหาก็ตาม โดยพนักงานสอบสวนซึ่งเป็นเสมือนตัวแทนของรัฐ และยังเป็นเจ้าพนักงานของรัฐในเบื้องต้นที่มีโอกาสสัมผัสกับปัญหาที่แท้จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อระบบการอำนวยความสะดวกในคดีอาญาของประเทศไทยเป็นระบบผสมกันระหว่างระบบกล่าวหา ซึ่งต้นแบบคือประเทศอังกฤษกับระบบไต่สวน ซึ่งเป็นหลักการว่ารัฐเท่านั้นที่จะมีสิทธิดำเนินคดีอาญาได้ โดยใช้กันอย่างแพร่หลายในประเทศทวีปยุโรป ดังนั้นการพิจารณาคดีอาญาของไทยจึงโน้มเอียงไปทางอังกฤษ คือเป็นการนำเอาพยานหลักฐานมาต่อสู้กันระหว่างโจทก์กับจำเลย โดยศาลวางตนเป็นกลางและคอยควบคุมการนำเสนอพยานหลักฐานของทั้ง 2 ฝ่ายให้เป็นไปได้ด้วยความเรียบร้อย

ดังนั้น พนักงานสอบสวนก็ควรจะต้องปฏิบัติเช่นเดียวกับศาลด้วย การวางตนเป็นกลางและยับยั้งความยุติธรรมให้กับคู่กรณีทุกฝ่าย จึงจะเป็นที่พึงของประชาชนที่ได้รับความทุกข์ยากเดือดร้อน นอกจากนี้ยังจะต้องอำนวยความสะดวกแก่คู่กรณีรวมทั้งพยานด้วย เช่น การเยี่ยมผู้ต้องหา การให้ประกันตัว การรับคำร้องทุกข์ การสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานก็ควรที่จะดำเนินการโดยรวดเร็ว เพื่อให้คดีเสร็จเด็ดขาดไปโดยเร็วเช่นกัน และหากมีโอกาสก็ควรจะให้ความรู้ทางด้านกฎหมายแก่ประชาชน ด้วยการอธิบายให้ผู้ที่มาแจ้งความได้เข้าใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่พิจารณาแล้วว่าเป็นคดีแพ่ง

3. งานป้องกันปราบปราม

งานป้องกันปราบปรามอาชญากรรม จัดได้ว่าเป็นหัวใจสำคัญของการกิจการตำรวจ ดังเช่น ที่ปรากฏในคำจำกัดความว่า “ตำรวจ” หมายถึง เจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายให้มีอำนาจและหน้าที่ตรวจตรารักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน

นอกจากนี้ยังเป็นที่ยอมรับกันในเชิงวิชาการว่า คงไม่มีสังคมใดในโลกที่ปลอดจากอาชญากรรมอย่างแท้จริง แต่ถ้าหากสังคมใดมีอาชญากรรมเกิดขึ้นน้อยมาก มักจะได้รับ ความชื่นชมยกย่องว่า เป็นสังคมที่เจริญแล้วควรแก่การยึดถือเป็นแบบอย่าง สิ่งสำคัญประการหนึ่งที่จะเป็นเช่นนั้นได้ก็คือ สังคมนั้นจะต้องมีการระวังป้องกันที่ดีมากและไม่เปิดช่องโอกาสให้มีการก่ออาชญากรรมหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า “การป้องกันต้องมาก่อนการปราบปราม” ตามหลักการที่ว่า การตรวจตราให้ครอบคลุมทุกพื้นที่รับผิดชอบ เป็นต้น ในขณะที่เดียวกัน หากจะมีอาชญากรรมใดสามารถเล็ดลอดเกิดขึ้น ก็จะต้องมีการปราบปรามอย่างแท้จริงและมีประสิทธิภาพ ดังนั้นจึงอาจมองได้ในอีกแง่มุมหนึ่งว่า งานป้องกันปราบปรามอาชญากรรม

เป็นงานโศว์หน้าตาและชื่อเสียงของสถานีตำรวจนั้นๆ เพราะจะทำให้ประชาชนเกิดความรู้สึกอับอาย ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ในขณะที่เดียวกันประชาชนก็จะให้ความร่วมมือร่วมใจกับการปฏิบัติงานของตำรวจเป็นการสนองตอบด้วย

4. งานสืบสวน

งานสืบสวน เป็นงานที่ต้องดำเนินการควบคู่ไปกับงานป้องกันปราบปราม โดยนอกจากจะกระทำในเชิงรับ คือ เมื่อมีคดีเกิดขึ้นก็ออกไปทำการสืบสวนรวบรวมข้อมูล จนกระทั่งติดตามจับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษจนได้แล้ว การสืบสวนยังต้องกระทำเชิงรุกควบคู่กันไปด้วย โดยการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลและพื้นที่ รวมทั้งสืบสวนหาข่าวทั้งจากแหล่งข่าวทั่วไป และแหล่งข่าวที่จัดทำขึ้น เพื่อหาทางระงับยับยั้งป้องกันเหตุมิให้เกิดขึ้นเปรียบเทียบเป็นการตัดไฟแต่ต้นลมนั่นเอง นอกจากนี้งานสืบสวนยังต้องมีการประสานสัมพันธ์อันดี และให้การสนับสนุนงานสอบสวน งานป้องกันปราบปราม ในการร่วมกันอำนวยความสะดวก ระงับป้องกัน และปราบปรามอาชญากรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. งานจราจร

จากการที่ยานพาหนะรถยนต์และรถจักรยานยนต์ได้กลายเป็นปัจจัยที่ห้าของการดำรงชีวิตของคนไทย จึงเป็นสาเหตุให้ปัญหาการจราจร กลายเป็นเรื่องสำคัญในลำดับต้นๆ ที่แม้แต่รัฐบาลต้องเข้ามาดูแลเอาใจใส่ เพราะปัญหาการจราจรติดขัดในประเทศไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตกรุงเทพมหานคร ได้เป็นตัวนำความเสียหายมาสู่ภาพพจน์ของประเทศไทยอย่างมากซึ่งในสภาพความเป็นจริงปัจจุบันนี้ ปรากฏว่าในเมืองใหญ่ๆ เช่น เชียงใหม่ นครราชสีมา ขอนแก่น ฯลฯ ก็ประสบปัญหาการจราจรติดขัดเช่นกันและต่อไปอาจจะลุกลามไปถึงเมืองที่มีขนาดรองลงมา เพราะปริมาณรถในประเทศไทยได้เพิ่มทวีจำนวนมากขึ้นทุกปีอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตามถึงแม้รัฐบาลจะให้ความสำคัญในการแก้ไขปัญหารถจราจรและมีหลายหน่วยงานเข้ามามีส่วนรับผิดชอบ แต่กำลังหลักของเจ้าหน้าที่ในการออกปฏิบัติงานจราจรจริง มีเพียงตำรวจจราจรเท่านั้นที่มีภารกิจหลักดังนี้

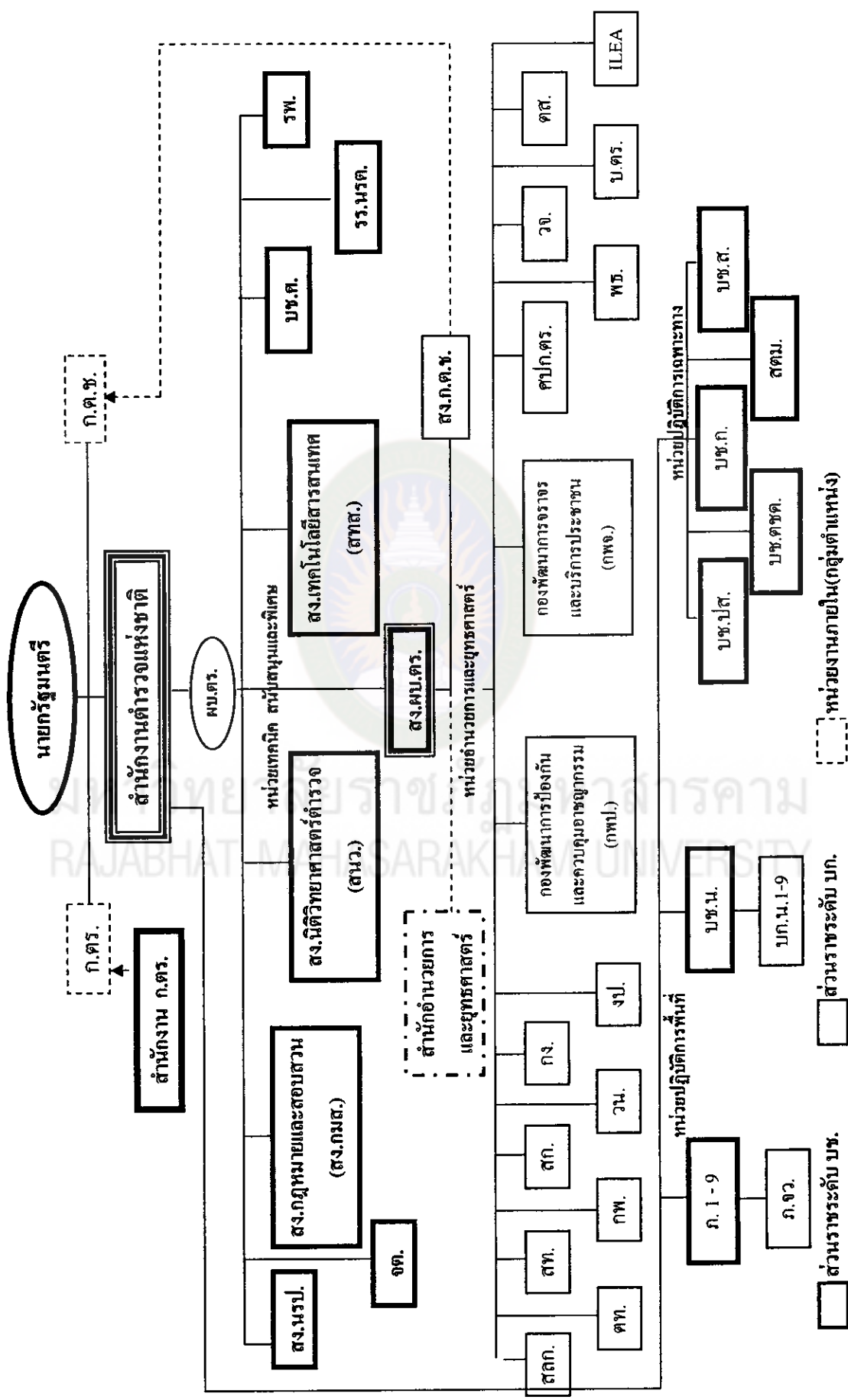
5.1 ควบคุม กำกับดูแลการจัดระบบจราจรให้เกิดความคล่องตัว

5.2 รณรงค์สร้างวินัยจราจรแก่ผู้ใช้รถใช้ถนน เพื่อให้ปฏิบัติตามกฎจราจร

อย่างจริงจัง

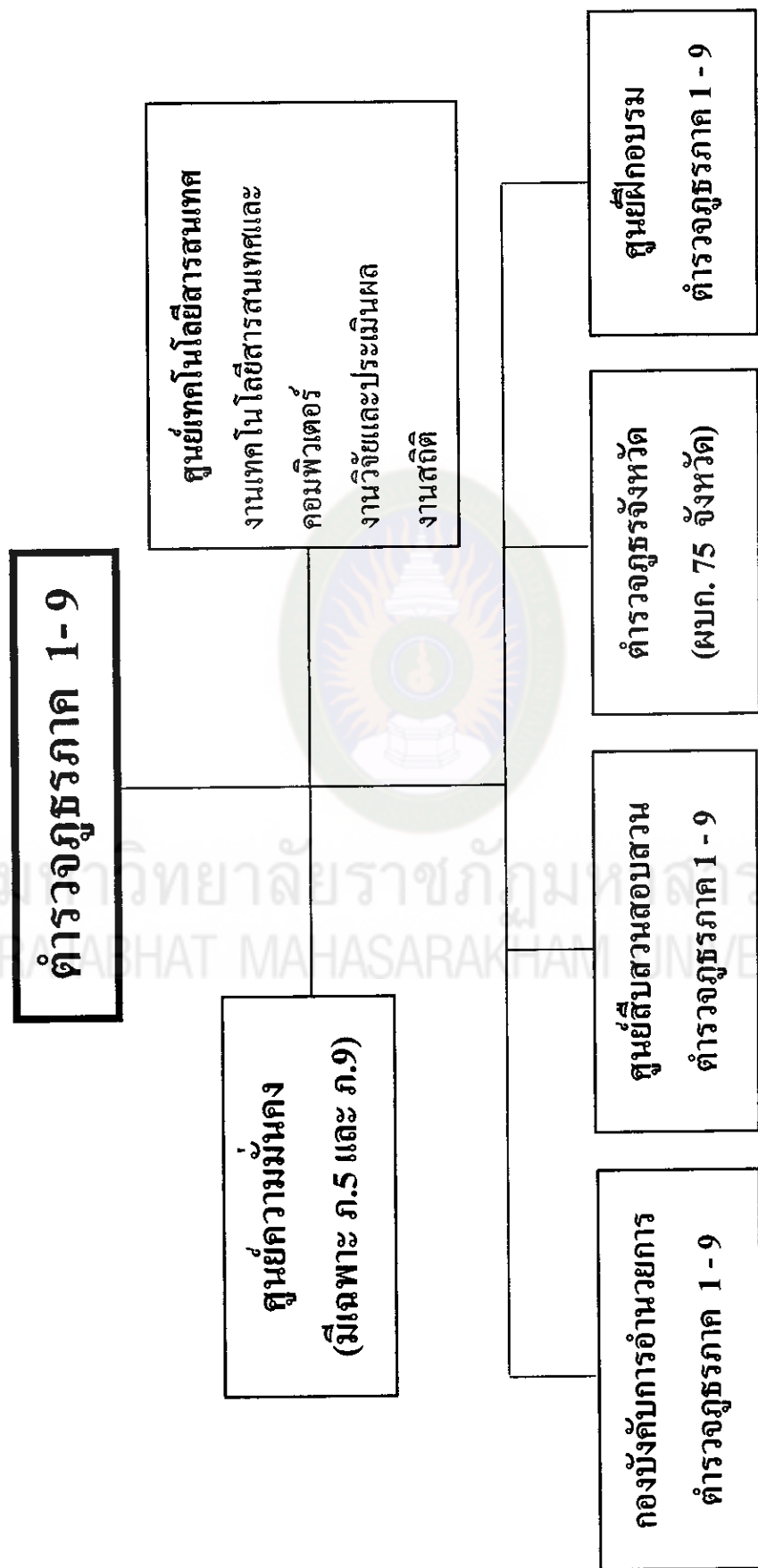
5.3 ลดอุบัติเหตุการจราจรด้วยการป้องกัน

5.4 สนับสนุนงานป้องกันปราบปราม

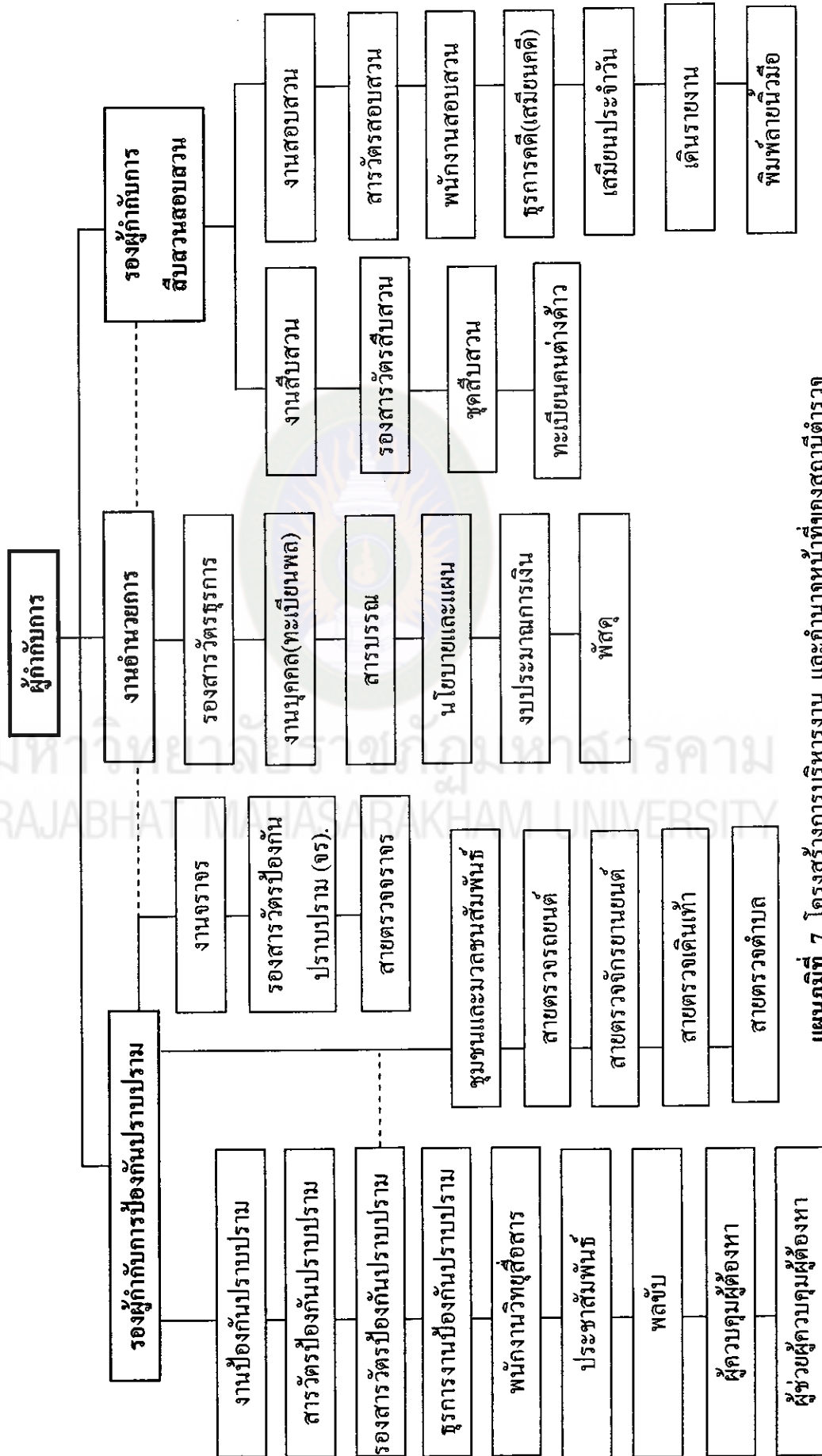
แผนภูมิที่ 4 โครงสร้างและการบริหารงานของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ที่มา : สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. 2548 : 5

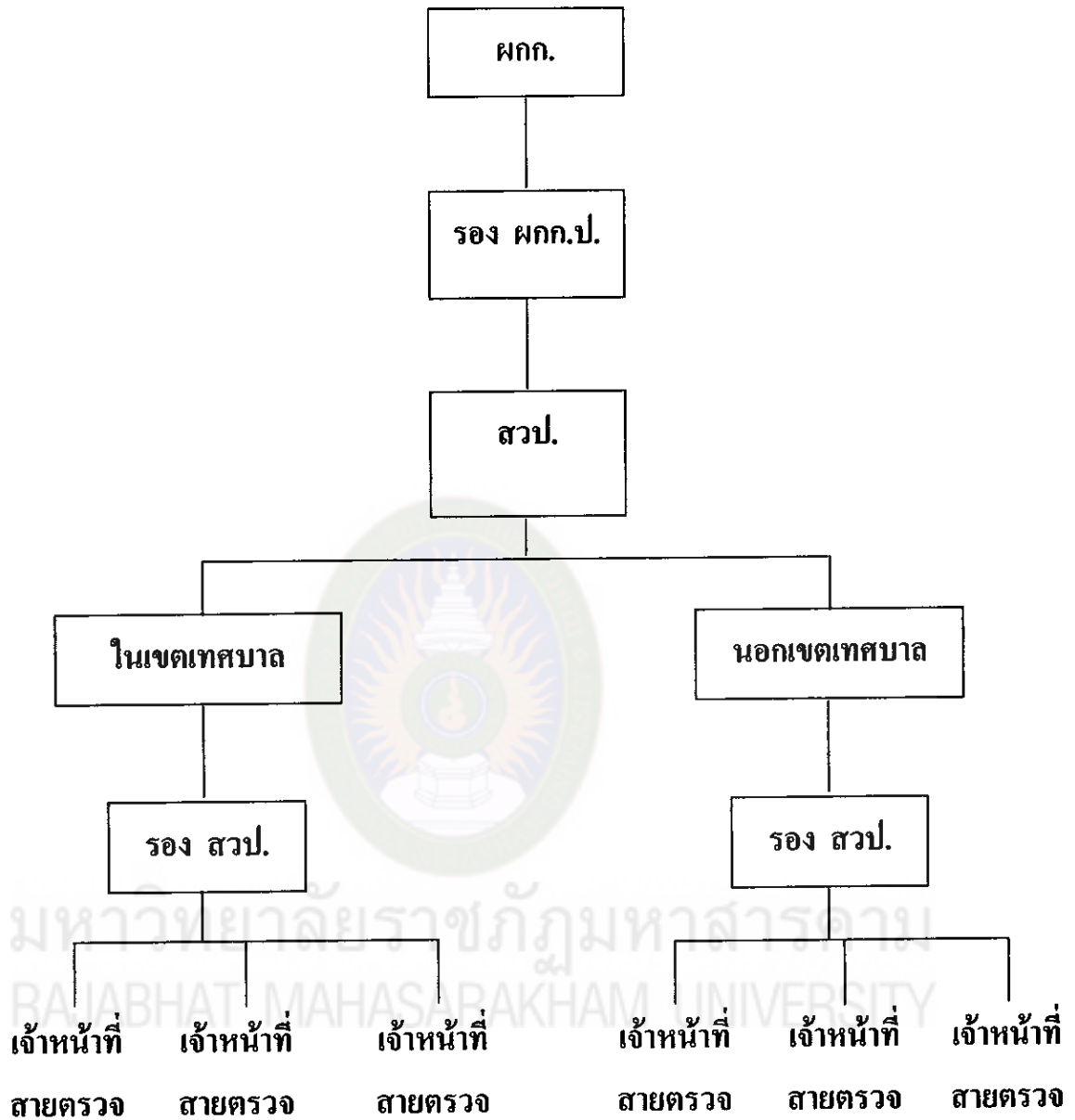
แผนภูมิที่ 5 โครงสร้างและการบริหารงานของตำรวจภูธรภาค 1 - 9

ที่มา : สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. 2548 : 6

แผนภูมิที่ 7 โครงสร้างการบริหารงาน และอำนาจหน้าที่ของสถานีตำรวจ

ที่มา : สถานีตำรวจภูธรอำเภอสุวรภูมิ. 2549 : 3

แผนภูมิที่ 8 การบริหารงานป้องกันปราบปรามในสถานีตำรวจภูธรอำเภอสุวรรณภูมิ
จังหวัดร้อยเอ็ด

ที่มา : สถานีตำรวจภูธรอำเภอสุวรรณภูมิ. 2549 : 5

ดังนั้นเมื่อพิจารณาจากขอบเขตความรับผิดชอบของงานต่างๆ ในสถานีตำรวจแล้ว จะเห็นว่า เนื้อหาแต่ละงานจะมียากและมีความสำคัญพอกๆ กัน และเมื่อรวมเป็นงานทั้งหมดที่ สถานีตำรวจแต่ละแห่งต้องรับผิดชอบปฏิบัติอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทำให้สถานีตำรวจทุกแห่ง มีงานในความรับผิดชอบมาก จึงจำเป็นที่หัวหน้าสถานีจะต้องมีความสามารถในการบริหาร

จัดการทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด ให้เพียงพอแก่การใช้งานและเกิดประโยชน์สูงสุด เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของตำรวจ

แนวคิดเกี่ยวกับนโยบายตำรวจภูธรจังหวัดร้อยเอ็ดในการป้องกันอาชญากรรม

ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดร้อยเอ็ด ให้ทุกหน่วยในสังกัดได้ทราบทิศทางการบริหารราชการตำรวจภูธรจังหวัดร้อยเอ็ด เพื่อให้เกิดประโยชน์สุขต่อประชาชนและเกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐ จึงได้กำหนดแนวคิดนโยบายหลักไว้ 9 ประการ ดังนี้ (วรนิติทองมี. 2549 : 1 - 3)

1. ถวายความปลอดภัยขององค์พระมหากษัตริย์และพระบรมวงศานุวงศ์ มุ่งมั่นรักษาความมั่นคงของประชาชนและราชบัลลังก์ โดยดำเนินการในทุกรูปแบบ เพื่อเกิดทุนไว้ซึ่งพระมหากษัตริย์และราชวงศ์ ซึ่งการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ตลอดจนสนับสนุนและนำแนวทางตามกระแสพระราชดำรัสและโครงการพระราชดำริไปสู่การปฏิบัติให้บังเกิดผลตามพระประสงค์อย่างจริงจังและรวดเร็วที่สุด

2. ให้บริการที่ดีโดยยึดประชาชนเป็นศูนย์กลางและชุมชนเป็นฐาน พัฒนาสถานีตำรวจและหน่วยงานหลักให้มีความพร้อมในการบริการประชาชน โดยการกระจายทรัพยากรทางการบริหารไปยังสถานีตำรวจให้มากขึ้นและเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของสถานีตำรวจ โดยเน้นการพัฒนางานบริการบนสถานีตำรวจงานอำนวยความสะดวกงานสืบสวนสอบสวนและข้อมูลท้องถิ่น งานสายตรวจป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมงานประชาสัมพันธ์ ตลอดจนทั้งกระจายกำลังตำรวจออกไปปฏิบัติงานในพื้นที่ในรูปแบบต่างๆ ให้มากที่สุด

3. ป้องกันและควบคุมอาชญากรรมโดยให้ประชาชนมีส่วนร่วม โดยส่งเสริมให้ประชาชน ชุมชนและท้องถิ่น มีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา เฝ้าระวังป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมโดยเฉพาะคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ คดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกายและทรัพย์สิน อาชญากรรมที่เป็นขบวนการและการกระทำผิดของคนร้ายข้ามชาติโดยเน้นการโจรกรรมธนาคาร ร้านทอง อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ ตลอดจนการปราบปรามและกวาดล้างอาวุธปืนเถื่อน อาวุธสงคราม และวัตถุระเบิดอย่างจริงจังและต่อเนื่อง พัฒนางานชุมชนและมวลชนสัมพันธ์ เพื่อเสริมงานป้องกันปราบปรามอาชญากรรมและยาเสพติด โดยการแสวงหาความร่วมมือและเปิดโอกาสให้ประชาชนและชุมชน องค์กรประชาชน องค์กรภาคเอกชน ลูกเสือชาวบ้านในพระบรมราชานุเคราะห์ กลุ่มพลังมวลชน นักวิชาการ

สื่อมวลชน ส่วนราชการและทุกหน่วยงานในพื้นที่ที่มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลข่าวสาร ส่งเสริมสนับสนุนกำหนดแนวทางในการแก้ไขปัญหาอาชญากรรมและยาเสพติดร่วมกัน

4. **อำนวยความสะดวกโดยยึดหลักนิติธรรม** ยึดหลักการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ ดำเนินคดีด้วยความรวดเร็วบริสุทธิ์ ยุติธรรมและเสมอภาค พัฒนาบุคลากรด้านการสอบสวนทั้งด้านวิชาการ เทคนิควิธีการที่ทันสมัยและให้นำเทคโนโลยีมาใช้ในการรวบรวมพยานหลักฐาน นำหลักการทางนิติวิทยาศาสตร์ มาใช้ในการสอบสวนและเชื่อมโยงระบบฐานข้อมูลด้านการดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดในชั้นการสอบสวน การพิจารณาของอัยการศาล ราชทัณฑ์ และหน่วยงานอื่น

5. **รักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงของชาติ** ผนึกกำลังตำรวจทุกหน่วยงานในการเสริมสร้างความมั่นคงปลอดภัยและความสงบเรียบร้อยตามแนวชายแดน โดยเพิ่มความเข้มในการปฏิบัติงานการข่าว การตรวจ การรักษาความปลอดภัยบุคคล สถานที่ ตลอดจนกวดขันและปราบปรามการกระทำผิดทุกประเภทที่ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง โดยเน้นการปราบปรามจับกุม คนหลบหนีเข้าเมือง

6. **ควบคุมการจราจรและบริการสังคม** เน้นการอำนวยความสะดวกด้านการจราจรและมุ่งลดอุบัติเหตุบนท้องถนน โดยประสานการปฏิบัติกับทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรวมทั้งรณรงค์เผยแพร่ความรู้ ความเข้าใจ และปลูกฝังระเบียบวิธีการจราจรแก่ผู้ใช้รถใช้ถนนและประชาชนทั่วไป เพื่อให้ปฏิบัติตามกฎจราจรและมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาการจราจร บังคับใช้กฎหมายจราจรอย่างเคร่งครัด

7. **พัฒนาการศึกษาและฝึกอบรม** นำหลักการจัดการความรู้ (Knowledge management) มาใช้เพื่อให้องค์กรเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ (Learning organization) ข้าราชการตำรวจมีความรู้ ความสามารถและมีความเชี่ยวชาญในอาชีพ นำหลักการปฏิบัติที่เป็นเลิศ (Best practice) มาใช้มีการแสวงหาองค์ความรู้ที่จำเป็นต้องใช้ในทุกรูปแบบอย่างมีจริยธรรมและนำมาประยุกต์ในการปฏิบัติงานความพันธกิจให้สัมฤทธิ์ผลอย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับประเด็นยุทธศาสตร์ และบรรลุตามวิสัยทัศน์ขององค์กร

8. **พัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร** นำเทคโนโลยีสมัยใหม่และวิทยาการตำรวจมาใช้ในงานของตำรวจภูธรจังหวัดร้อยเอ็ด ให้มากขึ้น โดยเน้นการวางแผนและพัฒนาการรองรับเทคโนโลยีปัจจุบันและอนาคต รวมทั้งการนำอุปกรณ์และเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัยมาช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน ด้านการจัดระบบฐานข้อมูล สร้างเครือข่ายเชื่อมโยงฐานข้อมูลในระดับต่างๆเข้าด้วยกันอย่างเป็นระบบ เพื่อให้สามารถใช้งานและเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติการของตำรวจภูธรภาค 4 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

9. บริหารองค์กรโดยยึดหลักธรรมาภิบาล ปรับปรุงพัฒนาระบบบริหารงานของตำรวจภูธร จังหวัดร้อยเอ็ด โดยยึดหลักคุณธรรม เพื่อเสริมสร้างขวัญกำลังใจและเป็นหลักประกัน แห่งความมั่นคงก้าวหน้าในการรับราชการแก่ข้าราชการตำรวจที่มีความรู้ความสามารถและความประพฤติดี โดยการกระจายอำนาจการบริหารงานบุคคลไปยังหน่วยงานในสังกัดตามลำดับชั้น เพื่อให้ผู้บังคับบัญชาทุกระดับมีส่วนร่วมในการบริหารงานบุคคลและมีเอกภาพในการปกครองบังคับบัญชา และเพื่อให้ทุกหน่วยสามารถปกครองบังคับบัญชา ควบคุมดูแลให้ ผู้ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติหน้าที่ราชการตามอำนาจหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ และประพฤตินอนอยู่ในกรอบวินัยเป็นที่รักใคร่ศรัทธาของประชาชนให้ “ตำรวจเป็นที่พึ่งของประชาชน” อย่างแท้จริง

แนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรมและการป้องกันอาชญากรรม

1. ความหมายของอาชญากรรม

คำว่า อาชญากรรม หมายถึง การกระทำที่เป็นเรื่องก่อให้เกิดความเจ็บปวดหรือเสียหายแก่บุคคล เป็นการกระทำที่ผิดไปจากข้อตกลง ซึ่งข้อตกลงนั้นแล้วแต่ละชุมชนจะตกลงกันอย่างไร เมื่อมีการกระทำล่วงละเมิดหรือเกินเลยไปก็ถือว่าผิด แม้การกระทำบางอย่างจะไม่ก่อให้เกิดความเสียหายก็ถือว่าเป็นการกระทำผิด เพราะเป็นการผิดข้อตกลง เช่น การเล่นการพนันในตัวของตัวมันเองไม่มีความผิด และไม่เดือดร้อนแก่บุคคลอื่น แต่เรื่องเหล่านี้ต้องห้ามเพราะจะถือเป็นสื่อนำไปสู่ปัญหาของอาชญากรรม (สุพัตรา สุภาพ. 2527 : 36) ดังนั้น อาชญากรรม จึงหมายถึง การกระทำผิดอาญา ซึ่งอาจจะเป็นการกระทำหรือละเว้นการกระทำก็ได้ และผู้กระทำจะต้องได้รับโทษตามกฎหมาย

ประเสริฐ เมฆมณี (2525 : 9 - 10) กล่าวว่า “อาชญากรรม” มีความหมายตรงกับคำว่า “Crime” ซึ่งมีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า Crimen ขยายความครอบคลุมข้อกล่าวหา การกล่าวหา การดำเนินคดีจนถึงการกระทำหรือการละเว้นกระทำใดๆที่กฎหมายบัญญัติไว้เป็นข้อห้ามและมีการลงโทษ ส่วนในแง่ของกฎหมาย อาชญากรรมหมายถึง การกระทำใดๆก็ตามที่มีลักษณะเป็นการฝ่าฝืนหรือขัดต่อด้วยบทกฎหมาย ที่ได้บัญญัติไว้ และผู้กระทำดังกล่าวจะต้องได้รับโทษตามด้วยบทกฎหมายที่กำหนดไว้ในขณะนั้น

สรุปแล้ว อาชญากรรม หมายถึง ปราบปรามการอย่างหนึ่งของสังคมที่เกิดขึ้น โดยการกระทำของบุคคล ซึ่งการกระทำนั้นๆ กฎหมายได้บัญญัติเป็นข้อห้าม และถือว่าเป็นความผิดซึ่งผู้กระทำจะต้องได้รับโทษ

2. ประเภทของอาชญากรรม

การที่จะจำแนกประเภทของอาชญากรรมจะต้องคำนึงถึงปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรม โดยถือว่าสังคมเป็นตัวขึ้นเพราะอาชญากรรมเกิดขึ้นในสังคม หลังจากนั้นก็พิจารณาถึงปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้องให้ครอบคลุมทุกๆ ชนิด การจัดประเภทของอาชญากรรมนั้นจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาวิจัย ในการศึกษาที่จะควบคุมอาชญากรรม การพิจารณาถึงสาเหตุของปัญหาที่แท้จริงทำให้เข้าใจถึงธรรมชาติของอาชญากรรมได้ดีขึ้นและเพื่อแสวงหาแนวทางที่เหมาะสมในการควบคุมอาชญากรรมให้อยู่ต่อไปในสังคมได้อย่างสงบสุข

2.1 ประเภทของอาชญากรรม โดยพิจารณาถึงปัจจัยเหตุสำคัญๆ 5 ประการคือ (ประยูร พรหมพันธ์. 2526 : 29)

2.1.1 ปัจจัยเกี่ยวกับกฎหมาย ถือว่าอาชญากรรมเกิดขึ้นเพราะมีกฎหมายกำหนดไว้เป็นข้อห้าม หรือบังคับไว้ซึ่งออกโดยผู้มีอำนาจในการวางนโยบายของรัฐ กฎหมายอาญาจึงเป็นกฎหมายที่กำหนดพฤติกรรมอันคุกคามต่อผู้มีอำนาจในการออกกฎหมาย

2.1.2 ปัจจัยเกี่ยวกับอาชีพของอาชญากร การกระทำผิดส่วนหนึ่งเกิดขึ้นจากอาชีพที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับบทบาท ความสำคัญต่อตนเอง อาชญากรบางอย่างกระทำผิดโดยยึดเป็นอาชีพในขณะที่บางครั้งก็กระทำผิดเพราะความบังเอิญหรือเกิดขึ้นเพราะโอกาสเอื้ออำนวย

2.1.3 ความเกื้อกูลของกลุ่มต่อการประกอบอาชญากรรม เป็นการศึกษาถึงพฤติกรรมของอาชญากรรมที่กระทำผิดเนื่องจากการได้รับการสนับสนุน ได้รับค่านิยมจากกลุ่มเพื่อนฝูง หรือกลุ่มของสังคมที่เขาอยู่

2.1.4 ความตรงกันระหว่างพฤติกรรมของอาชญากรกับพฤติกรรมที่ถูกต้องตามกฎหมายเป็นค่านิยม ทักษะหรือการแสดงออกของอาชญากรที่อาจจะตรงกับพฤติกรรมของพวกที่ปฏิบัติตามกฎหมาย เช่น อาชญากรอาชีพ ก็มีค่านิยม มีความชำนาญเหมือนหรือตรงกับพวกที่ประกอบอาชีพโดยถูกต้องตามกฎหมาย

2.1.5 ปฏิกริยาของสังคมต่อพฤติกรรมของอาชญากร และกระบวนการทางกฎหมายเป็นการพิจารณาถึงปฏิกริยาของสังคมที่มีต่ออาชญากรประเภทนั้น และกระบวนการทางกฎหมาย เช่น พฤติกรรมบางอย่างอาจจะได้รับการรังเกียจจากสังคมมาก แต่ชั้นกระบวนการตามกฎหมายมีการจับกุมมาลงโทษน้อย

2.2 ประเภทของอาชญากร ไว้เป็น 6 ประเภท (สุพัตรา สุภาพ. 2527 : 36 - 37)

2.2.1 อาชญากรเป็นครั้งคราว จะก่ออาชญากรรมเมื่อโอกาสอำนวย และโดยปกติเป็นพวกที่สามารถควบคุมความประพฤติได้ แต่กระทำอาชญากรรมเพราะแรงผลักดันในตัวจึงควบคุมสติได้น้อย เช่น เมาสูรา เมากัญชา หรือบางพวกได้รับความกดดันทางจิตใจอย่างรุนแรงจนไม่สามารถควบคุมสติได้ เช่น ถูกข่มเหง ถูกสบประมาท เป็นต้น

2.2.2 อาชญากรเป็นนิสัย ส่วนมากเป็นผู้ใหญ่และมักมีนิสัยชอบกระทำผิด เกิดจากการเรียนรู้จากเพื่อนที่มีนิสัยเดียวกัน มีการกระทำจนเป็นนิสัยหรือสันดานจนถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาปกติ

2.2.3 อาชญากรคอเชิดขาว หรืออาชญากรผู้ดี เป็นพวกที่มีอาชีพแต่ชอบกระทำผิดกฎหมายในเรื่องการเงิน เช่น ข้าราชการคอร์รัปชัน พ่อค้าหนีภาษี นายธนาคาร โกงเงินธนาคาร เป็นต้น

2.2.4 อาชญากรอาชีพ เป็นพวกที่ถือว่าอาชญากรรมเป็นอาชีพของเขา พอใจที่จะมีรายได้จากการประกอบอาชญากรรม เพราะเห็นว่าดีไม่เหนื่อยมากเป็นพวกที่รู้เทคนิคและเชี่ยวชาญในการกระทำผิด แต่ไม่ค่อยนิยมใช้กำลัง เช่น พวกย่องเบา นักแกะเซฟ เป็นต้น

2.2.5 อาชญากรจิตผิดปกติ เป็นพวกที่มีปัญหาทางด้านจิตใจ มีการกระทำผิดเป็นบางครั้ง จากสิ่งที่มากระตุ้นหรืออาจจะเพราะขาดความรับผิดชอบชั่วขณะ เช่น ถูกคนอื่นใช้ให้ไปกระทำผิด

2.2.6 องค์กรอาชญากร เป็นพวกรวมกลุ่มกันทำอาชญากรรมเหมือนองค์กรหรือบริษัทที่มีการดำเนินการเป็นระเบียบแบบแผน แบ่งงานกันทำ มีหัวหน้าคอยควบคุมงานตามลำดับชั้น มีการดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะทำการหาเงินโดยวิธีที่ทุจริต เข้มโหด จึงเป็นองค์กรอาชญากรที่ร้ายแรง มีอิทธิพลกว้างขวาง

ในการจำแนกประเภทของคดีอาชญากรรมนั้น สำหรับประเทศไทย สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2549 ข : 28 - 29) ได้กำหนดประเภทคดีอาญาออกเป็น 5 กลุ่ม ลักษณะ คือ

1) คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ เป็นกลุ่มประเภทคดีที่มีความรุนแรง เป็นที่หวาดกลัวและสะเทือนขวัญต่อประชาชน ได้แก่ คดีฆ่าผู้อื่น ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์และวางเพลิง

2) ประทุษร้ายต่อชีวิต ร่ายกาย และเพศ ได้แก่ คดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา คดีฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา คดีทำให้คนตายโดยประมาท คดีพยามฆ่า คดีทำร้ายร่างกายและ คดีข่มขืน

3) คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ เป็นกลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ทั้งหมด ได้แก่ คดีลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ริดเอาทรัพย์ กรรโชกทรัพย์ ปล้นทรัพย์ รับของโจร และ ทำให้เสียทรัพย์

4) คดีที่น่าสนใจ ได้แก่ คดีโจรกรรมรถยนต์ โจรกรรม รถจักรยานยนต์ โจรกรรมโต กระบือและเครื่องมือทางเกษตร ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์รถยนต์ โดยसार ข่มขืนและฆ่า และลักพาตัวไปเรียกค่าไถ่

5) คดีรัฐเป็นผู้เสียหาย ได้แก่ คดีความผิดตาม พ.ร.บ.ที่มีโทษทางอาญาฉบับต่างๆ ได้แก่ พ.ร.บ. อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน พ.ร.บ. การพนัน พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี และ พ.ร.บ. โรงแรม เป็นต้น

สรุปได้ว่า ในการแบ่งประเภทอาชญากรรมมีการแบ่งกันในหลายลักษณะ โดยจะต้องคำนึงถึงปัจจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมและถือว่าสังคมเป็นตัวชี้ การจัดประเภทของอาชญากรรมนั้นเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาวิจัย การศึกษาที่จะควบคุมอาชญากรรมเป็นการวัดสภาพการเกิดอาชญากรรม เพื่อพิจารณาถึงสาเหตุของปัญหาที่แท้จริง และหาแนวทางที่เหมาะสมในการป้องกันควบคุมอาชญากรรมต่อไป

3. สาเหตุของอาชญากรรม

3.1 สาเหตุของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นนั้นมีสาเหตุเกี่ยวกับ (วรเดช จันทรศร. 2543 : 51 - 53)

3.1.1 บุคคล การเกิดขึ้นของอาชญากรรมโดยส่วนหนึ่งนั้นสืบเนื่องมาจาก ความโน้มเอียงต่อการกระทำผิด ซึ่งถูกกำหนดโดยบุคลิกภาพของแต่ละบุคคลที่แตกต่างกันไป เช่น ความผิดปกติทางชีววิทยา กรรมพันธุ์ ความผิดปกติทางสมอง ระดับสติปัญญา อันเป็นผลที่ได้จากการศึกษาทางจิตวิทยากายภาพ รวมตลอดถึงความไม่สามารถของบุคคลที่จะปรับตัวเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมและแรงผลักดันของบุคคลที่ตกลงใจจะประกอบอาชญากรรม ซึ่งเป็นผลจากการศึกษาด้านสังคมวิทยา

3.1.2 ระบบของสังคม อาจกล่าวได้ว่า การเกิดอาชญากรรมนั้นย่อม เกี่ยวพันและขึ้นอยู่กับสภาพการณ์ต่างๆ เช่น สภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรม สถานะและชน

ชั้นทางสังคมบุคคล ซึ่งจะเป็นเครื่องกำหนดความโน้มเอียงในการกระทำผิดอันเป็นผลที่ได้จากการศึกษาทางสังคมและวัฒนธรรมอีกด้วย

3.1.3 กลุ่มบุคคล สาเหตุของอาชญากรรมนั้นส่วนหนึ่งเกิดจากการขาดความสามารถที่จะต่อต้านการกดดันในการกระทำผิดซึ่งถูกกำหนดโดยบทบาทของกลุ่ม เช่น การเรียนแบบความสัมพันธ์กับบุคคลต่างๆ ในแง่ของการเรียนรู้ซึ่งเป็นผลที่ได้จากการศึกษาสภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม

3.2 สาเหตุแห่งปัญหาอาชญากรรมไว้ว่าปัญหาอาชญากรรมของสังคมมีสาเหตุหลายประการด้วยกัน แต่สาเหตุส่วนใหญ่มีดังนี้ (ประยูร พรหมพันธ์. 2526 : 16 - 21)

3.2.1 สาเหตุอันเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมทางครอบครัว และการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ผู้ปกครองเด็กในครอบครัวตั้งแต่เยาว์วัย จากการศึกษาพบว่า เด็กหรือเยาวชนที่เป็นปัญหาของสังคมส่วนใหญ่เกิดจากการอบรมบ่มนิสัยหรือการเลี้ยงดูเด็กไม่ถูกต้องมาตั้งแต่เยาว์วัย พ่อแม่ไม่มีเวลาขาดการเอาใจใส่ต่อบุตรที่เป็นผลอันเนื่องมาจาก

1) สภาพครอบครัวมีความยากจน มีรายได้น้อยพอใช้จำเป็นต้องออกไปทำงานนอกบ้าน ไม่ได้เลี้ยงดูบุตร ทำให้มีโอกาสไปคลุกคลีกับเด็กที่มีความประพฤติไม่ดี เมื่อเติบโตขึ้นมาก็มีนิสัยติดตัวไปปัญหาทางเศรษฐกิจของครอบครัวจึงมีอิทธิพลอย่างสูงต่อการกำหนดชะตาชีวิตของเด็กให้เป็นผู้ร้ายหรืออาชญากรรมในอนาคตได้

2) สภาพของครอบครัวที่แตกสลายขาด เด็กที่เกิดในครอบครัวที่พ่อแม่แตกแยกก็หย่าร้างกัน ทำให้ถูกทอดทิ้งขาดการเลี้ยงดูให้ความอบอุ่นย่อมมีสภาพจิตใจที่ผิดปกติ เมื่อโตขึ้นมาทำให้กลายเป็นคนดื้อรั้นเป็นปฏิปักษ์ต่อสังคม สืบเนื่องมาจากแรงกดดันภายในจิตใจของเด็กอาจเป็นอันตรายต่อสังคมได้มาก

3) พ่อแม่หรือผู้ปกครองเป็นตัวอย่างที่เลวของเด็ก ทำให้เด็กพบเห็นเกิดการเอาอย่าง ครั้นเมื่อโตขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่ก็จะมีพฤติกรรมชั่วร้ายต่อไป

4) พ่อแม่หรือผู้ปกครองรักบุตรในทางที่ผิด พบบุตรกระทำผิดคิดว่ากล่าวตักเตือนทำให้เด็กได้ใจและใคร่ที่จะกระทำผิดครั้งต่อไปในอนาคต

3.2.2 สาเหตุมาจากมีความผิดปกติทางร่างกายและจิตใจทำให้บุคคลนั้นมีสภาพทางด้านร่างกาย และจิตใจไม่เหมือนกับบุคคลธรรมดาเกิดปมด้อยขึ้นในจิตใจได้ และก็จะพยายามสร้างปมเด่น เป็นการทดแทนการสร้างปมเด่นในทางที่ผิดนั้น ย่อมเป็นภัยร้ายแรงต่อสังคมได้

3.2.3 สาเหตุอันเนื่องมาจากหย่อนยานในการอบรมสั่งสอนของโรงเรียนหรือสถานศึกษาต่างๆ ที่เป็นผลจากการขาดการอบรมสั่งสอนเกี่ยวกับศีลธรรม จรรยา มารยาท

ที่ดี ครูอาจารย์ขาดความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเด็กในการที่จะช่วยแก้ไขความประพฤติของเด็กที่ไม่ดีเมื่อเติบโตขึ้นมากก็เป็นนักเลงและคนร้ายได้ในอนาคต

3.2.4 สาเหตุเนื่องมาจากอิทธิพลของสภาพแวดล้อมที่เป็นผลมาจากกา
แพร่ภาพหรือแพร่ข่าวทางภาพยนตร์และทางโทรทัศน์ ยกย่องให้คนร้ายเป็นวีรบุรุษ เด็กและ
เยาวชนดูแล้วเอาเป็นตัวอย่างเกี่ยวกับสถานเริงรมย์ที่มีการช่วยขูทางกามารมณ์แก่ผู้เข้าไปเที่ยว
และโรงแรมต่างๆที่ทำการค้าประเวณีทำให้เป็นแหล่งเกิดอาชญากรรมได้ง่าย

จากแนวความคิดเกี่ยวกับสาเหตุการเกิดอาชญากรรม จะเห็นได้ว่าการประกอบ
อาชญากรรมของบุคคลนั้น ส่วนหนึ่งจะขึ้นอยู่กับปัจจัยโอกาสและสถานที่เอื้ออำนวย ด้วยเหตุ
นี้การป้องกันอาชญากรรมมิให้เกิดขึ้นหรือลดจำนวนลง สามารถกระทำได้โดยลดช่องโอกาส
แห่งการกระทำผิดของคนร้าย ซึ่งในส่วนของเจ้าหน้าที่ตำรวจก็อาจทำได้โดยมาตรการด้าน
สายตรวจ นั่นคือ การเพิ่มการเข้มงวดกวดขัน ตรวจสอบบุคคลและสถานที่ให้ทั่วถึงและ
มากขึ้นและทางส่วนของประชาชนก็อาจทำได้โดยการเพิ่มมาตรการระมัดระวังตนเองและ
ทรัพย์สินให้มากขึ้น ไม่ต้องอยู่ในความประมาท เป็นต้น

4. ผลของอาชญากรรม

การเกิดอาชญากรรมหากเกิดขึ้นกับสังคมหรือชุมชนใดแล้วก็ย่อมก่อให้เกิด
ความเสียหายแก่สังคมหรือชุมชนนั้นในหลาย ๆ ด้านเช่น ด้านเศรษฐกิจ ความมั่นคง
ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ฯลฯ ผลของอาชญากรรมนั้น มีดังต่อไปนี้ (สุพัตรา สุภาพ.
2527 : 40 - 41)

4.1 เสื่อมเสียชื่อเสียงหรืออิสรภาพ การเสียชื่อเสียงหรืออิสรภาพซึ่งจะเป็น
ตราบาปที่ติดตัวบุคคลผู้นั้นตลอดไป ทำให้เสียอนาคตถ้าเป็นเยาวชนก็ไม่ได้ศึกษาต่อ เช่น
ถ้าไปฆ่าใครตายหรือไปค้ายาเสพติด เสพยาเสพติด เป็นต้น ถ้าหากเป็นผู้ใหญ่ก็ต้องเสีย
อนาคตเพราะจะต้องถูกจำคุกหรือเสียประวัติทำให้หางานทำยากนายจ้างจะไม่ค่อยกล้ารับไว้
ทำงาน

4.2 เสียทรัพย์สิน ถ้าคนในครอบครัวทำผิดอาจจะต้องเสียเงินเพื่อต่อสู้คดี
หรือชดเชยให้ผู้เสียหายซึ่งถ้าเป็นครอบครัวที่ยากจนก็อาจจะต้อง ไปกู้หนี้ยืมสินจนเป็นหนี้สิน
ยิ่งไปกว่าเดิมและทำความเดือดร้อนแก่ครอบครัวอย่างยิ่ง

4.3 สุขภาพจิตเสื่อม ถ้าหากในสังคมมีการประกอบอาชญากรรมในอัตรา
สูงจะทำให้ประชาชนเกิดความหวาดกลัวไม่ไว้ใจซึ่งกันและกัน อาจจะทำให้ไม่สามารถทำ
การทำงานได้เต็มที่ เพราะจะต้องคอยระมัดระวังความปลอดภัยของตัวเอง เช่น กรณีการเรียก

ค่าได้ การเรียกค่าคุ้มครอง การลักขโมยรถยนต์ วิว ควาย เพชรนิลจินดา เงินทอง เป็นต้น ถ้าหากเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถจะปราบปรามได้ นอกจากประชาชนจะมีสุขภาพจิตเสื่อมแล้วยังทำให้รู้สึกขาดที่พึ่งซึ่งถ้าความรู้สึกแบบนี้มีมาก ๆ ในที่สุดประชาชนจะยอมอยู่ได้อำนาจของเหล่ามิถิลาซีฟ โดยยอมให้ข่มขู่เรียกร้อยเอาททรัพย์สินหรือค่าคุ้มครอง ผลที่สุดทำให้กฎหมายไร้ความหมายไปในที่สุด

4.4 ความไม่เป็นระเบียบในสังคม ถ้าหากอาชญากรรมทวีจำนวนมากขึ้นในสังคมใดแสดงว่าสังคมขาดระเบียบ โดยบุคคลในสังคมนั้นบางกลุ่มไม่ได้ทำตามมาตรฐานที่สังคมกำหนดและหากไม่มีการลงโทษผู้ฝ่าฝืนอย่างเข้มงวดอาจจะทำให้ผู้อื่นลอกเลียนแบบนำไปกระทำบ้าง

4.5 เสี่ยงประมาณในการปราบปราม การที่อาชญากรรมที่เพิ่มมากขึ้นรัฐต้องจัดหาเงินงบประมาณในการปราบปรามเป็นการใช้จ่ายในทางที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่การพัฒนาเศรษฐกิจ หรือสร้างความเจริญในด้านอื่นๆ เพราะเงินจำนวนนี้จะต้องใช้ในการเพิ่มกำลังเจ้าหน้าที่ปราบปรามเพิ่มกำลังยุทธโศปกรณ์ เพิ่มสถานที่กักขัง เพิ่มอาหาร ฯลฯ ซึ่งเป็นงบประมาณไม่น้อย ทำให้รัฐไม่มีความคล่องตัวในการดำเนินการตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเต็มที่

สรุปผลของอาชญากรรมย่อมก่อให้เกิดความเสียหายต่อสังคมและประชาชนในสังคมไม่ว่าจะเป็นในด้านความมั่นคง ในด้านเศรษฐกิจหรือจิตใจ กล่าวคือถ้าสังคมใดมีอัตราการเกิดอาชญากรรมสูง ประชาชนก็จะอยู่กันอย่างหวาดระแวงไม่สามารถทำงานได้อย่างเต็มที่ รัฐต้องเสี่ยงประมาณในการป้องกันปราบปรามซึ่งไม่ก่อประโยชน์ในการพัฒนาประเทศ

5. การป้องกันแก้ไขอาชญากรรม

5.1 การป้องกัน

5.1.1 การแก้ไขชุมชนที่เสื่อมโทรมให้ดีขึ้นตั้งแต่เรื่องโรงเรียน สโมสร เด็ก ตำรวจ การวางแผนที่อยู่อาศัย

5.1.2 การแก้ไขสภาพครอบครัวครอบครัวมีส่วนสำคัญ ในการป้องกันอาชญากรรมจากการศึกษาเกี่ยวกับการกระทำผิด นักอาชญาวิทยามีชื่อหลายคนลงความเห็นว่าเด็กกระทำผิดส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่ไม่มีความสุข ฉะนั้น การช่วยเหลือใดๆ แก่ครอบครัวที่มีปัญหานี้ก็เท่ากับเป็นการช่วยป้องกันการกระทำผิดของเด็กเป็นอย่างดี

5.1.3 การแก้ไขความผิดปกติในทางจิตและทางอารมณ์ จากการศึกษา ค้นคว้าปรากฏว่าวิธีที่ดีที่สุดในการป้องกันอาชญากรรมแก่ผู้มีจิตใจหรืออารมณ์ไม่ปกติ คือ

การมีคลินิกสำหรับการให้การตรวจสอบและทดสอบเด็กเป็นระยะตั้งแต่เยาว์วัย คลินิกที่ว่านี้ไม่ควรเป็นหน่วยงานที่ขึ้นอยู่กับศาลหรือสถาบันใดที่เกี่ยวข้องกับการลงโทษ

5.1.4 ความรับผิดชอบของประชาชน ประชาชนมีส่วนช่วยในการป้องกันอาชญากรรมได้ ด้วยการให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจด้วยการเป็นหูเป็นตาและแจ้งข้อนำสงสัย หรือพฤติกรรมของบุคคล หรือคณะบุคคลที่เป็นภัยต่อสังคม เช่น ช่องโจร แหล่งโสเภณี แหล่งรับของโจร หรือแจ้งข่าวสารใดๆ เกี่ยวกับการอาชญากรรมให้แก่ตำรวจ นอกจากนี้ประชาชนยังสามารถป้องกันอาชญากรรมได้ด้วยการเก็บจำทรัพย์สินไม่เปิดช่องให้คนร้ายทำการประทุษร้ายได้ง่าย มีการป้องกันการโจรกรรม เช่น มีรั้วรอบขอบชิดมั่นคง หากรู้เห็นเหตุการณ์ประกอบอาชญากรรมก็ไม่หลีกเลี่ยงในการให้การเป็นพยานอันเป็นหน้าที่ของพลเมืองดี

5.2 การแก้ไข

ส่วนมากมักจะทำเป็นทางการ ได้แก่ การลงโทษตามตัวบทกฎหมายโดยการลงทัณฑ์แก่อาชญากรทั้งหลายนั้นนานมาแล้ว ด้วยเหตุผล 2 ประการ คือ เพื่อเป็นการตอบแทนความผิดที่ได้กระทำลงไป และเพื่อให้เกิดความเกรงกลัวไม่กล้าทำผิดอีกต่อไป

ปัจจุบันความคิดในการลงโทษผู้กระทำผิดกฎหมายได้ก้าวหน้าไปมาก ทั้งในด้านวัตถุประสงค์และวิธีการลงโทษ เพราะเมื่อวัตถุประสงค์เปลี่ยนไปวิธีการก็จะต้องเปลี่ยนไปด้วย และวิธีการลงโทษคล้ายคลึงกันไม่ว่าจะเป็นในประเทศใด สำหรับประเทศไทยเราก็มีวิธีการลงโทษผู้กระทำผิด ดังกำหนดไว้ในกฎหมายอาญา คือ ประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับ ริบทรัพย์สิน นอกจากนี้ ยังมีวิธีการอื่นๆ อีกเพื่อความสงบสุขของสังคม เช่น (สุพัตรา สุภาพ. 2527 : 41 - 43)

5.2.1 วิธีการเพื่อความปลอดภัย เป็นการกระทำมุ่งหวังจะให้ความปลอดภัยแก่สังคมด้วยการแยกผู้กระทำผิดออกจากสังคม เช่น การกักกัน ได้แก่ การห้ามผู้กระทำผิดเข้าหรือออกจากเขตที่กำหนดไว้

1) ควบคุมดูแลผู้กระทำผิดที่จับกุมพร้อม ไร้อจิต หรือจิตฟั่นเฟือนไว้ในสถานพยาบาลเพื่อให้ผู้นั้นอยู่ในความดูแลเมื่อมีการกระทำซึ่งอาจเกิดอันตรายแก่ตนเองและผู้อื่น

2) ห้ามประกอบอาชีพ เป็นการห้ามทำอาชีพที่จะเป็นสื่อให้ประกอบอาชญากรรมได้

5.2.2 การคุมประพฤติ เป็นการที่ศาลปลดปล่อยผู้กระทำผิดโดยการรอการกำหนดโทษหรือการรอการลงโทษ โดยมีเงื่อนไขว่าบุคคลนั้นจะต้องไม่กระทำผิดอีกตาม

ระยะเวลาที่กำหนด เช่น 2 เดือน หรือ 6 เดือน หรือ 1 ปี ฯลฯ และต้องอยู่ในความควบคุมดูแลของพนักงานคุมประพฤติ โดยบุคคลนั้นจะต้องไปรายงานตัวกับเจ้าหน้าที่พนักงานเป็นครั้งคราวให้พนักงาน หรือทำอาชีพเป็นกิจจะลักษณะและไม่ให้คบค้าสมาคม หรือประพฤติไปในทางที่ทำให้ตนเองต้องกระทำผิดอีก ถ้าหากบุคคลนั้นกระทำผิดขึ้นอีกหรือกระทำการฝ่าฝืนละเมิดเงื่อนไขของการคุมประพฤติ ศาลอาจจะว่ากล่าวตักเตือน ถ้าเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่ถ้าเป็นเรื่องร้ายแรง ศาลจะออกหมายจับผู้ถูกคุมประพฤติเพิกถอนการคุมประพฤติกำหนดโทษและส่งตัวผู้นั้นไปรับโทษตามคำพิพากษา จุดมุ่งหมายก็เพื่อที่จะแก้ไขผู้กระทำผิดเป็นรายบุคคลไม่ให้ผู้กระทำผิดได้กระทำผิดอีก เป็นการช่วยให้ผู้กระทำผิดจำนวนไม่น้อยไม่ต้องถูกส่งไปคุมขังในเรือนจำ

5.2.3 การพักการลงโทษ เป็นการปลดปล่อยหลังจากผู้นั้นได้ถูกจำคุกมาแล้วบางส่วนเป็นการปลดปล่อยแบบมีเงื่อนไขในการคุมประพฤติและอยู่ในความดูแลของเจ้าหน้าที่พักการลงโทษ ถ้าหากบุคคลนั้นกระทำผิดอีกภายในระยะเวลาที่กำหนด ก็จะถูกเพิกถอนพักการลงโทษและรับโทษที่ยังเหลือต่อไปจนครบกำหนดโดยไม่ต้องมีการฟ้องร้องพิจารณาโทษกันใหม่

การป้องกันและการแก้ไข การป้องกัน คือการลดโอกาสของการก่ออาชญากรรม ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากประชาชนในการช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยการที่ประชาชนป้องกันตนเอง ร่วมมือกันตรวจตรารักษาความสงบในชุมชน ช่วยเป็นหูเป็นตาให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ และให้ความร่วมมือเป็นพยานกรณีที่พบเห็นการกระทำความผิด ส่วนการแก้ไขจะมุ่งที่การลงโทษผู้กระทำความผิดให้กลับตัวเป็นคนดี โดยมีวิธีการลงโทษหลายระดับรวมทั้งการให้โอกาสผู้กระทำความผิดได้กลับตัวเป็นคนดีมาใช้ชีวิตในสังคม เช่น การรอลงอาญา การพัก การลงโทษ ส่วนผู้ที่ไม่สำนึกผิดก็จะมีวิธีการลงโทษที่รุนแรงขึ้น เช่น การกักขังจำคุกและประหารชีวิต

6. แนวโน้มของอาชญากรรมในอนาคตและอุปสรรคในการป้องกันปราบปราม

อาชญากรรม

จากแนวโน้มของปัญหาอาชญากรรมในอนาคตและอุปสรรคในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมนั้น จะเห็นได้ว่าปัญหาอาชญากรรมมีแนวโน้มที่จะเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ อันเนื่องมาจากปัจจัยหลายๆ สาเหตุ ซึ่งในขณะเดียวกันในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายนั้นก็มีปัญหาและอุปสรรคหลายด้าน การที่จะปฏิบัติหน้าที่ให้ได้ผลนั้น

ต้องพิจารณาถึงสาเหตุที่แท้จริง เพื่อที่จะแก้ปัญหาได้อย่างถูกต้องเหตุและปัจจัยต่างๆ ที่ทำให้แนวโน้มอาชญากรรมเพิ่มขึ้น และอุปสรรคในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม มีดังนี้

6.1 แนวโน้มของอาชญากรรมในอนาคต

ปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อแนวโน้มแห่งปัญหาอาชญากรรมในสังคมเราที่จะทำให้อาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้น ได้แก่

1. ปัจจัยเกี่ยวกับการเพิ่มขึ้นของพลเมือง จากสถานะที่มีแนวโน้มของประชากรเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จะทำให้เกิดปัญหาความอดอยากมีการแย่งกันทำมาหากินมากยิ่งขึ้น เมื่ออยู่ในฐานะที่จะไม่สามารถหาเลี้ยงชีพตนเองและครอบครัวได้ ก็ทำให้เกิดปัญหาโดยการประกอบอาชญากรรม มีการปล้นจี้แย่งชิงหรือลักขโมยมากขึ้น
2. ปัจจัยเกี่ยวกับการว่างงาน จากปัญหาการเพิ่มขึ้นของพลเมืองดังกล่าวแล้วก็จะก่อให้เกิดปัญหาการว่างงานตามมา นอกจากนั้นแล้วยังมีปัญหาการใช้แรงงานไม่เต็มที่ให้คนเราขาดรายได้ต้องหันมาประกอบอาชีพในทางผิดกฎหมาย และเมื่ออยู่เฉยๆ ก็จะทำให้ฟุ้งซ่าน เมื่อมีแรงจูงใจชักชวนจากเพื่อนฝูงก็จะไปประพฤติในสิ่งที่ไม่ดี
3. ปัจจัยเกี่ยวกับการ เคลื่อนย้ายของประชากร การเคลื่อนย้ายของประชากรส่วนใหญ่เกิดจากปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ ปัญหาความยากจนต้องดิ้นรนย้ายถิ่นฐานไปเพื่อเสาะโชคและหางานทำข้างหน้าในบางครั้งคนที่ไม่ได้งานทำ จึงก่อให้เกิดปัญหาการว่างงานตามมา และหันไปประกอบอาชีพที่ไม่สุจริตก่อให้เกิดปัญหาสังคมต่างๆตามมาอย่างมากมาย
4. ปัจจัยเกี่ยวกับการหลั่งไหลของ วัฒนธรรมตะวันตก เข้ามาสู่สังคมตะวันออกการรับวัฒนธรรมตะวันตกมาใช้อย่างเต็มที่ โดยไม่ปรับปรุงดัดแปลงแก้ไข ให้เหมาะสมกับสถานะความเป็นอยู่ในบ้านเมือง และคุณค่านิยมของสังคมเราเองจะทำให้เกิดปัญหาการขัดแย้งทางวัฒนธรรมและประเพณีอย่างรุนแรง ทำให้ไม่สามารถปรับตัวได้เมื่อเกิดความรู้สึกขัดแย้งในแนวทางปฏิบัติจึงได้ก่อให้เกิดเป็นปัญหาสังคม

6.2 อุปสรรคในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม

อุปสรรคในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ประกอบด้วย (ประยูร พรหมพันธุ์, 2526 : 21 - 25)

6.2.1 อุปสรรคในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ และการบังคับให้ปฏิบัติไปตามกฎหมายและ ระเบียบแบบแผนการปฏิบัติงานที่ขาดความร่วมมือประสานระหว่างเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องอย่างจริงจังทำให้เป็นจุดอ่อน หรืออุปสรรคในการแก้ไขปัญหา

อาชญากรรม แม้ว่าจะมีการวางกฎเกณฑ์ กฎหมาย ระเบียบข้อบังคับที่คืออะไร หากว่าเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติไม่ได้สนใจที่จะปฏิบัติให้เป็นไปตามแบบแผนแล้ว ก็ย่อมไม่เกิดประโยชน์อะไรในทางปฏิบัติ ซึ่งการที่เจ้าหน้าที่ไม่เอาใจริงเอาจังกับการดำเนินการเกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรมนั้น อาจจะเป็นเนื่องมาจากหลายสาเหตุ เช่น การขาดอัตรากำลังเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติการขาดประสบการณ์ การเห็นแก่พวกพ้องหรือประโยชน์ส่วนตัว

6.2.2 การขาดความร่วมมือจากประชาชนและสังคมในการช่วยเหลือในการแก้ปัญหาอาชญากรรมเท่าที่ควร ทั้งนี้อาจจะสืบเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ เช่น การที่ประชาชนไม่ให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเท่าที่ควร เนื่องจากเกรงว่าจะไม่ได้รับความปลอดภัย อาจถูกปองร้ายเจ้าหน้าที่ที่มีวิธีการที่ไม่รัดกุม หรือประชาชนอาจจะมองว่าเจ้าหน้าที่ไม่จริงจังกับปัญหาที่เกิดขึ้น แม้จะพยายามให้ความร่วมมือแล้วก็ยังไม่เกิดผลในทางปฏิบัติ

6.2.3 อุปสรรคอันเนื่องมาจากเจ้าหน้าที่ขาดความซื่อสัตย์สุจริต ถ้าหากเจ้าหน้าที่ขาดความซื่อสัตย์สุจริตในการปฏิบัติหน้าที่แล้ว ก็ย่อมเป็นการยากยิ่งที่จะทำการแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของสังคมให้ได้ผลดี ดังนั้นการที่จะต้องฝึกอบรมสั่งสอนให้เจ้าหน้าที่มีความรู้สึกลำบากในหน้าที่มีความรับผิดชอบต่อการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายและปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตนั้น จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะมองข้ามเสียมิได้

สรุปได้ว่า อาชญากรรมในอนาคตมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ อันเนื่องมาจากปัจจัยหลายอย่าง เช่น การเพิ่มของประชากร ปัญหาการว่างงาน การเคลื่อนย้ายประชากร คีร์นย้ายถิ่นฐานล้วนก่อให้เกิดแหล่งเสื่อมโทรม เกิดปัญหาทางเศรษฐกิจความอดอยาก มีการแก่งแย่งทรัพยากรกันมากขึ้น ส่วนอุปสรรคในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมเกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่ขาดความสำนึกรับผิดชอบต่อหน้าที่ ความซื่อสัตย์สุจริต ความรับผิดชอบต่อหน้าที่ การปฏิบัติหน้าที่ที่ขาดความร่วมมือระหว่างหน่วยงานด้วยกัน ระหว่างประชาชนและสังคมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนเป็นปัญหาอุปสรรคในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม โดยเฉพาะการขาดความร่วมมือจากประชาชนและสังคมในการช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยภายในประเทศ

ในการศึกษาวิจัยความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการปฏิบัติงานของตำรวจสายตรวจในเขตเทศบาลตำบลสุวรรณภูมิ อำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งผู้วิจัยจะขอเสนอผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องใกล้เคียงเพื่อนำมาประมวลสรุปบทวนเป็นกรอบในการศึกษา ดังนี้

ระพีณ ชาติไทย (2548 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของข้าราชการตำรวจกองสรรพาวุธ ต่อการปฏิบัติงานเก็บกู้วัตถุระเบิด ผลการศึกษาวิจัยพบว่า ข้าราชการตำรวจกองสรรพาวุธส่วนใหญ่ มีความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานเก็บกู้วัตถุระเบิด และมีความรู้เกี่ยวกับวิทยาการสมัยใหม่ด้านการเก็บกู้วัตถุระเบิดในระดับมาก เนื่องจากข้าราชการตำรวจในกองสรรพาวุธส่วนใหญ่ผ่านการอบรมการรักษาความปลอดภัยด้านวัตถุระเบิดมาแล้ว แต่ข้าราชการตำรวจกองสรรพาวุธส่วนใหญ่ เคยมีประสบการณ์ที่ปฏิบัติงานด้านเก็บกู้วัตถุระเบิดถึงร้อยละ 87.8

ความคิดเห็นของข้าราชการตำรวจกองสรรพาวุธในด้านต่างๆพบว่า ในด้านกำลังพล เห็นว่ากำลังพลที่ปฏิบัติงานเก็บกู้วัตถุระเบิดจะต้องผ่านการอบรมหลักสูตรทำลายระเบิดของกองทัพบก หรือกองทัพเรือ กองทัพอากาศ หรือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และต้องผ่านการตรวจสอบสมรรถภาพทางร่างกาย จิตใจ และความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานทำลายวัตถุระเบิดอย่างน้อยปีละครั้ง ในด้านงบประมาณ ควรเพิ่มงบประมาณในการไปปฏิบัติงานเก็บกู้วัตถุระเบิดให้มากขึ้น ในด้านผลตอบแทน ควรปรับเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับตำแหน่งผู้ปฏิบัติงานทำลายวัตถุระเบิดให้สูงขึ้นกว่าปัจจุบัน ในด้านโอกาสก้าวหน้า เห็นควรได้รับพิจารณาตำแหน่งเลื่อนไหล ในด้านการดำเนินงานเพื่อลดการเสี่ยงภัย เห็นว่าหน่วยเก็บกู้วัตถุระเบิดมีอุปกรณ์เครื่องมือในการเก็บกู้วัตถุระเบิดยังไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน ในด้านการสนับสนุนจากผู้บังคับบัญชา เห็นว่าคำสั่งจากหน่วยเหนือหรือผู้บังคับบัญชามักกระชั้นชิดจนทำให้ปฏิบัติงานไม่ทัน ในด้านการยอมรับ เห็นว่าผู้บังคับบัญชาให้ความสำคัญงานเก็บกู้วัตถุระเบิดน้อยกว่างานด้านอื่น เช่น งานปราบปรามหรืองานจราจร

ธวัชชัย พันธุ์พิกุล (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นประชาชนต่อการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรตำบลภูผิงคราชนิเวศน์ ผลการศึกษาวิจัยพบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ที่เข้ารับการติดต่อกับพนักงานสอบสวนมีความ

พึงพอใจต่อการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรตำบลภูพิงคราชนิเวศน์ แต่ก็ยังมีปัญหาอุปสรรคอยู่หลายประการ อาทิ ระเบียบคำสั่ง ข้อยับคับต่างๆ อุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ และบุคลากรไม่เพียงพอ

ศุภวิทย์ สุติสงค์ (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีต่อความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดปราบปรามยาเสพติดในสังกัดตำรวจภูธรจังหวัดร้อยเอ็ด ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดปราบปรามยาเสพติด ในสังกัดตำรวจภูธรจังหวัดร้อยเอ็ด อยู่ในระดับปานกลาง ปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดปราบปรามยาเสพติด ในสังกัดตำรวจภูธรจังหวัดร้อยเอ็ด คือ ด้านสภาพแวดล้อมในการทำงาน ด้านความรับผิดชอบในงาน ด้านโอกาสและความก้าวหน้า ด้านเงินเดือนและสวัสดิการ ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ด้านความสำเร็จในการทำงาน ด้านความมั่นคงปลอดภัย ด้านการได้รับการยอมรับนับถือ ด้านนโยบายการบริหาร และด้านวิธีการบังคับบัญชา โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .998 ตัวแปรอิสระทั้งหมดสามารถอธิบายการผันแปรของตัวแปรตาม ได้ร้อยละ 99.6 ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะทั่วไปในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดปราบปรามยาเสพติด ในสังกัดตำรวจภูธรจังหวัดร้อยเอ็ด เรียงความถี่ของความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของเจ้าหน้าที่ตำรวจจากมากไปน้อย 5 อันดับแรก คือ ควรเพิ่มงบประมาณและยุทธโศปกรณ์ต่างๆ ในการปฏิบัติงานด้านยาเสพติดให้ทันสมัยมากยิ่งขึ้น ประชาชนมีการยอมรับการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจมากขึ้น การจัดบุคลากรไม่เหมาะสมกับงานในชุดปราบปรามยาเสพติด ผู้บังคับบัญชาขาดการควบคุมดูแลการปฏิบัติงานของผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างใกล้ชิด และควรเพิ่มค่าตอบแทน สวัสดิการและสิทธิประโยชน์ต่างๆ ให้มากขึ้น

พิชิต วรรณเกษรกุล (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ยุทธศาสตร์เชิงรุกในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน กรณีประชาคมท้องถิ่นในเขตปริมณฑล กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาค้นคว้าว่า แนวทางยุทธศาสตร์เชิงรุกในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน เป็นรูปแบบวิธีการและกระบวนการทำงานของตำรวจที่จะแสวงหาร่วมมือจากประชาชนองค์กรประชาชน องค์กรชุมชน กลุ่ม ชมรม สมาคม และมูลนิธิต่างๆ ซึ่งตระหนักในปัญหาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน เป็นปัญหาของชุมชนและสังคมที่จะต้องช่วยกันแก้ไข รวมทั้งมีความรัก ความผูกพันในชุมชนและท้องถิ่นมาร่วมมือ ร่วมแรง ร่วมใจ ร่วมคิด เพื่อวางแผนทางและกำหนดมาตรการในการปฏิบัติเพื่อให้ชุมชนและท้องถิ่นของคนมีความสงบสุขปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

วิบูลย์ วงศ์ก้อม (2535 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความพึงพอใจของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองมหาสารคามต่อการป้องกัน และปราบปรามอาชญากรรมของตำรวจ ผลการศึกษาวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของประชาชนต่อการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม โดยจำแนกไปตามเขตที่อยู่อาศัย พบว่า ประชาชนมีระดับความพึงพอใจไม่แตกต่างกัน ระดับความพึงพอใจของประชาชนต่อการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของตำรวจเมื่อจำแนกไปตามรายด้าน คือ ด้านความรวดเร็วในการปฏิบัติหน้าที่ ด้านความเสมอภาคในการปฏิบัติหน้าที่ และด้านการสร้างความร่วมมือจากชุมชน พบว่าประชาชนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก 1 ด้าน คือ ความสม่ำเสมอในการปฏิบัติงาน ความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง 3 ด้านคือ ความรวดเร็วในการปฏิบัติงาน การสร้างความมั่นคงจากชุมชน และความเป็นธรรมในการปฏิบัติงาน ส่วนความพึงพอใจของประชาชนในระดับน้อยมี 1 ด้าน คือ ความเสมอภาคในการปฏิบัติงาน เปรียบเทียบระดับความพึงพอใจต่อการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในด้านต่างๆเมื่อจำแนกไปตามเขตที่อยู่อาศัย พบว่าประชาชนที่มีเขตที่อยู่อาศัยต่างกันมีระดับความพึงพอใจของประชาชนต่อการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของตำรวจ แตกต่างกันในด้านความพึงพอใจต่อความเป็นธรรมในการปฏิบัติงาน โดยประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชนชานเมือง มีระดับความพึงพอใจสูงกว่าประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตชุมชนแออัด และประชาชนที่อาศัยอยู่ชุมชนหนาแน่น ส่วนความพึงพอใจต่อด้านอื่นๆอีก 4 ด้าน คือ ความรวดเร็วในการปฏิบัติงาน ความเสมอภาคในการปฏิบัติงาน และสร้างความร่วมมือจากชุมชนประชาชนที่อาศัยต่างกัน มีระดับความพึงพอใจ ไม่แตกต่างกัน

สมเกียรติ สมพงษ์ (2536 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความพึงพอใจของประชาชนต่อการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในเขตรับผิดชอบของสถานีตำรวจภูธรกิ่งอำเภอหนองสูง จังหวัดมุกดาหาร เพื่อสอบถามความพึงพอใจใน 5 ด้าน คือ ด้านการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเป็นธรรม ด้านการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเสมอภาค ด้านการปฏิบัติหน้าที่อย่างทันเวลา ด้านการปฏิบัติหน้าที่อย่างเพียงพอ และด้านการสร้างความสัมพันธ์กับชุมชน พบว่าประชาชนโดยภาพรวมและรายด้านมีความพึงพอใจต่อการปฏิบัติหน้าที่อยู่ในระดับปานกลาง และประชาชนที่อาศัยในพื้นที่ล่อแหลม และพื้นที่ไม่ล่อแหลมต่อการเกิดอาชญากรรมมีความพึงพอใจต่อการปฏิบัติหน้าที่โดยภาพรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกัน

สมบัติ ชูชัยยะ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาการปฏิบัติงานของตำรวจสายตรวจและความคิดเห็นของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองสกลนคร ผลการศึกษาวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของประชาชน มีความคิดเห็นให้ติดตั้งตู้แดงที่ชุมชนระยะห่างระหว่าง

คู่แข่ง 500 เมตร ควรตั้งด่านตรวจเมื่อมีเหตุร้าย การปราบปรามอาชญากรรมตำรวจสายตรวจต้องไปถึงที่เกิดเหตุอย่างรวดเร็ว เมื่อมีเหตุการณ์ให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มความสามารถและเพื่อความสงบสุขเห็นควรเพิ่มกำลังสายตรวจอีก และเกี่ยวกับสายตรวจต้องการสายตรวจรถจักรยานยนต์มากที่สุด

เอกพร จุ้ยสำราญ (2546 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง บทบาทของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในอำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี ผลการศึกษาวิจัยพบว่า สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลมีบทบาทมากในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับบทบาทในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ได้แก่ รายได้และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติด ส่วนปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับบทบาทในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพ ปัญหาในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ได้แก่ การขาดความตั้งใจจริงร่วมมือประสานงานกันอย่างจริงจังระหว่างฝ่ายต่างๆ เกี่ยวข้อง อุปสรรคในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ได้แก่ ผู้เสพและครอบครัวผู้ติดยาเสพติดส่วนใหญ่ไม่ให้ความร่วมมือ

2. งานวิจัยต่างประเทศ

ฟิทซ์เกอร์าลด์ และคูรันท์ (Fitzgerald and Durant. 1980 : 585 - 594) ได้ทำการศึกษาวิจัยเชิงสำรวจความคิดเห็นของประชาชนในมลรัฐเทนเนสซีที่มีต่อการบริการสาธารณะที่ได้รับ 5 ประเภทคือ บริการด้านตำรวจ อักคีภัย อนามัย การศึกษา และถนนหนทางซึ่งเป็นการศึกษาวิจัย ที่เน้นการประเมินจากอัตวิสัย (Subjective aspect of Evaluations) โดยเฉพาะตัวแปรอิสระ เช่น เชื้อชาติ รายได้ อายุ เป็นตัวที่ทำให้เกิดทั้งคุณและโทษในสังคมอเมริกัน กล่าวคือ คนดำ คนจน คนแก่ มักจะเป็นคนที่ถูกมองว่า น่าจะมีความรู้สึกว่าตนถูกกีดกันในการได้รับบริการเมื่อเปรียบเทียบกับคนขาว คนมีเงิน และวัยรุ่นในเมืองนั้น ส่วนตัวแปรอิสระ เช่น ขนาดของเมืองนั้นถ้าขนาดของเมืองใหญ่มากขึ้น ความหนาแน่น ความหลากหลายของผู้คนที่เพิ่มขึ้น ปัญหาในการส่งมอบบริการจะมีมากกว่าเมืองที่มีขนาดเล็ก จากการศึกษาพบว่าประชาชนส่วนใหญ่ในมลรัฐเทนเนสซี มีความพึงพอใจในการบริการที่ได้รับ ปัจจัยทางด้านภูมิหลังของประชาชน และปัจจัยทางด้านทัศนคติเป็นปัจจัยที่กำหนดความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการบริการที่ได้รับกับความต้องการของประชาชน ที่จะเข้ามามีอิทธิพลในระบบการส่งมอบบริการ แต่ถ้าต้องการที่จะพยากรณ์ระดับความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการบริการที่ได้รับ และระดับความต้องการของประชาชนที่จะเข้ามามีอิทธิพลในระบบทางส่งมอบบริการระหว่างค่าใช้จ่ายที่ตนเสียกับผลประโยชน์ที่ได้รับ

อนึ่งในการพยากรณ์ปฏิกริยาของประชาชน (ความต้องการที่จะเข้ามามีอิทธิพลในระบบการส่งมอบบริการ) ควรที่จะพิจารณาจากระดับความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อบริการที่ได้รับมากกว่าที่จะพิจารณาจากเชื้อชาติ อายุ หรือจากทัศนคติที่เกิดจากการเปรียบเทียบระหว่างค่าใช้จ่ายที่คนเสียกับผลประโยชน์ที่ได้รับ

พีทซ์เกอร์ลด์และคูร์นัท ยังได้ให้แนวคิดว่า ความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อบริการสาธารณะ (Public service satisfaction) ก็คือผลการประเมินการปฏิบัติงานด้านการให้บริการของหน่วยงานปกครองท้องถิ่น โดยมีพื้นฐานการรับรู้ ถึงการส่งมอบการบริการที่แท้จริงและการประเมินผลนั้นก็แตกต่างกันไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่แต่ละคนได้รับเกณฑ์ (Criteria) ที่แต่ละคนตั้งไว้รวมทั้งการตัดสินใจ (Judgement) ของบุคคลนั้นด้วย การประเมินผลแบ่งออกเป็น 2 ด้านคือ

1. ด้านอัตวิสัย ซึ่งเกิดจากการได้รับรู้ถึงการส่งมอบการบริการ
2. ด้านวัตถุวิสัย ซึ่งเกิดจากการได้รับปริมาณและคุณภาพของการบริการ

ของประชาชนหลังการพบปะกับพฤติกรรมกรให้บริการ เป็นระดับความพึงพอใจที่เกิดจากการที่เจ้าหน้าที่สามารถตอบสนองความต้องการ หรือแก้ไขปัญหาลดปัญหา และทำให้ประชาชนเกิดความภูมิใจได้มากน้อยเพียงใด

สทิแพค (Stipak. 1979 : 46 - 52) ได้ทำการวิจัย เพื่อทดสอบว่าบริการที่จัดหาโดยหน่วยการปกครองท้องถิ่นมีส่วนกระทบต่อการประเมินการให้บริการหรือไม่ โดยใช้ข้อมูลด้านปัจเจกบุคคล สัมภาษณ์ประชากร การบริการและอื่นๆเพื่อนำมาใช้กับตัวแบบในการประเมินทางด้านลักษณะของบริการ ลักษณะของผู้ให้บริการ ลักษณะของแต่ละบริเวณและลักษณะของปัจเจกบุคคล เกณฑ์การประเมินด้าน อัตวิสัย สร้างขึ้นจากการสำรวจสอบถามความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อบริการทางด้าน ค่าตรวจ สวนสาธารณะ การกำจัดขยะ และบริการอื่นๆ ส่วนเกณฑ์การประเมิน วัตถุวิสัย พิจารณาจากจำนวนตัวเลข เช่น อัตราการปราบปรามของตำรวจ อัตราของทรัพย์สินที่ได้รับคืน ค่าใช้จ่ายต่อหัว และอัตราของการเกิดอาชญากรรมแต่ตัวเลขดังกล่าวนี้ไม่มีความสำคัญพอที่จะบ่งบอกได้ว่า ลักษณะของบริการนั้นมีส่วนกระทบต่อการประเมินการให้บริการและในขณะเดียวกันการประเมินทางด้านอัตวิสัยก็มีข้อจำกัด เนื่องจากประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการบริการนั้นน้อย เพราะจากการวิจัยทางด้านสาธารณะมติพบว่า ประชาชนมีความรู้ในเรื่องเกี่ยวกับรัฐบาลและกิจกรรมของรัฐแต่กระนั้นเขาก็ยังต้องการที่จะแสดงทัศนคติทางการเมืองออกมา ด้วยเหตุนี้ ประชาชนจึงเต็มใจที่จะประเมินการให้บริการที่หน่วยการปกครองท้องถิ่นจัดหาแม้ว่าจะขาดแคลนข้อมูล

ข่าวสาร จึงทำให้การประเมินการให้บริการไม่สามารถสะท้อนถึงคุณภาพของบริการที่แตกต่างกันได้

บราวน์ และคูลเตอร์ (Brown and Coulter. 1983 : 50 - 58) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการวัดในเชิงอัตวิสัยและวัตถุวิสัยต่อการให้บริการงานตำรวจ (Subjective and objective measure of police service delivery) ทั้งนี้การวัดในเชิงอัตวิสัย จะเป็นคำถามเกี่ยวกับความรู้สึกพึงพอใจ ของประชาชนต่อการได้รับความคุ้มครองจากตำรวจ และความพึงพอใจของประชาชนต่อการให้บริการของตำรวจ ในส่วนนี้จะมีสองลักษณะโดยลักษณะแรกเป็นการถามถึงระดับความเห็นของประชาชนว่า เมื่อได้รับแจ้งเหตุแล้ว ตำรวจไปถึงที่เกิดเหตุเร็วเพียงใด และลักษณะการปฏิบัติของตำรวจต่อประชาชนเป็นอย่างไร ลักษณะที่สองจะเป็นการถามในเชิงเปรียบเทียบว่าละแวกบ้านของตนเองกับพื้นที่ใกล้เคียง ในบรรดาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการได้รับความคุ้มครองของตำรวจ การใช้เวลาของตำรวจหลังจากได้รับแจ้งเหตุ และลักษณะการปฏิบัติตัวของตำรวจต่อประชาชนว่ามีลักษณะที่ดีกว่าหรือแย่กว่ากัน นอกจากนี้คำถามยังจะครอบคลุมถึงภูมิหลังของประชาชนประสบการณ์ของประชาชนที่เข้ามาสัมผัสกับงานตำรวจ ตลอดจนการเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม รวมถึงความรู้สึกปลอดภัยหรือไม่ด้วย ส่วนการวัดในเชิงวัตถุวิสัยจะประกอบด้วยสถิติการเกิดอาญาต่อจำนวนประชากร สถิติการจับกุมเมื่อเปรียบเทียบกับสถิติคดีอุกฉกรรจ์ จำนวนตำรวจสายตรวจ และเวลาที่ตำรวจใช้ในการมาถึงที่เกิดเหตุเมื่อได้รับแจ้งเหตุ ซึ่งวัดจากค่าเฉลี่ยของการใช้เวลา และร้อยละของการไม่ทันเวลา จากผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ความพึงพอใจต่อการให้บริการของตำรวจอย่างมีนัยสำคัญ ได้แก่ 3 ปัจจัยคือ การใช้เวลาของตำรวจภายหลังจากได้รับแจ้งเหตุ การปฏิบัติตัวของตำรวจต่อประชาชนและความรู้สึกเป็นธรรมเมื่อเปรียบเทียบการได้รับการบริการจากตำรวจกับพื้นที่ชุมชนอื่น ทั้งนี้ตัวแปรเบื้องต้นที่มีความสัมพันธ์ต่อ 3 ปัจจัยดังกล่าวคือ ตัวแปรภูมิหลัง เช่น อายุ เชื้อชาติ รายได้ และการศึกษา ประสบการณ์ในการเข้ามาสัมผัสกับงานตำรวจโดยเฉพาะการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในขณะที่ข้อมูลต่างๆที่ได้มาจากการวัดในเชิงวัตถุวิสัยไม่ได้แสดงถึงความสัมพันธ์กับความพึงพอใจของประชาชนแต่อย่างใด

7. กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้นำเอากรอบแนวคิดของ ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์ (2536 : 15) มาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

แผนภูมิที่ 9 กรอบแนวคิดในการวิจัย